

Δ 902
2/59
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1855

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ

ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει Δομποῦ, κειμένου
κατὰ τὰ ὄρια Λεβαδίας, ἣτις συνετέθη παρὰ
τοῦ Πανιερωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου ἁγίου
Ταλαντίου κυρίου Νεοφύτου Μεταξ᾽ αὐτοῦ
ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἐν τῷ τέλει αὐτῆς προσετετέθη
καὶ ἕτερος κανὼν παρακλητικὸς πρὸς τὸν ἅγιον,
φαλλόμενος εἰς πᾶσαν τυχούσαν. Ὁμοίως
καὶ μία εὐχὴ πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, λεγο-
μένη μετὰ τὸ ἀπόδειπνον πρὸ τοῦ ὑπνώσαι.

Ἐν ἔτει αὐγὴ, ἥτοι 1828, κατὰ μῆνα Ἀπρίλ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝῃ.

Νῦν τὸ δεύτερον τυπώται συνδρομῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ
Ἱερομονάχου τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου κυρίου
Γριγεντίου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ,

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς, ἀριθ. 274.

1855.

15,
βοή-
τάγιος

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ,

ἥτις ἐπιτελεῖται κατὰ τὴν ἑκτην Μαΐου, καθ' ἣν
ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος. Ἐνίοτε συμπίπτει καὶ ἡ ἑορτὴ
τῆς Μεσοπεντηχοστῆς, περὶ ἧς δεῖται προσοχῆς,
ὅτε συμπέσῃ. Ὁ τυπικάρχης χρὴ συνάψαι καὶ τὰ τῆς
ἑορτῆς, εἴτα τοῦ ἁγίου· δόξα τοῦ ἁγίου, καὶ νῦν
τῆς ἑορτῆς, καὶ ἐπομένως οὕτω μετέρχεται εἰς
ἅπασαν τὴν ἀκολουθίαν.

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ.

Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Ἐξ ἀγκαλῶν μητρικῶν σε Θεὸς ἡγίασε, καὶ
ἐκ σπαργάνων σκεῦος, Σεραφεῖμ τοῦ ἁγίου,
πνεύματος ἐγένου. Ὅθεν πιστῶς, τῇ σοφίᾳ τῶν
λειψάνων σου, οἱ προσιόντες παντοίων νόσων
δεινῶν, τὰς ἰάσεις ἀρυόμεθα.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὥσπερ ἄγγελος ἱερώτατε, πολι-
τευθεὶς παρμάκαρ, σὺν ἀγγέλοις χορεύεις, τῷ
Θρόνῳ τοῦ Δεσπότητος παρεστηκώς, ὑπὲρ τῶν
ἐκτελούντων σου, τὴν θείαν μνήμην μὴ παύσῃ
ἐκδυσωπῶν, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἐκτενωῶς.

Τὴν παμφαῇ καὶ σεβάσμιον τοῦ θεόφρονος,
ἐπιτελοῦντες μνήμην, ὧ φιλέορτοι δεῦτε, βοή-
σωμεν ἐν πίστει τῷ ποιητῇ, ὁ Θεὸς ὁ τρισάγιος.

κατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν,
μαστὰ ἐποίησεν ὁ Κύριος.
Ψαλ. 97.

καὶ θαυμαστὸς ἐν ἁγίοις ταῖς προσευχαῖς, τοῦ
οἰοῦ ἡμᾶς οἴκτειρον.

Δόξα ἤχος β.

Ὁ ἐν ἁγίοις ἅγιος ὄντως ἀναπαυόμενος Θεός,
τὴν καθάραν σου ψυχὴν καταγώγιον θεῖον
ἀπειργάσατο, καὶ ἐν αὐτῇ κατοικήσας, βολὰς
θαυμάτων ταῖς πιστοῖς, ἐκπέμπειν ἀνέδειξεν.
Ὅθεν κατὰ χρέος σε συνελθόντες τιμῶμεν θεο-
φόρε πατὴρ ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στήσον, τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς, καὶ τὰς τῶν
αἰσθήσεων πλάνας, καὶ τὰ ἰνδάλματα, τέλει
ἐξάλειψον τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, καὶ ψυχῆς μου
τὸν τάραχον, κατεύνασον κόρη, ἵνα μεγαλύνω
σου τὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ τῆς ζωῆς μου ἀπά-
σης, κέκτημαι προστάτιν παρθένε, καὶ τῆς
ἀσθενείας μου βοήθειαν.

Εἰς στίχον στιχηρὰ προσόμοια· ἤχος β.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Αἴγλης τῆς ὑπὲρ νοῦν, καὶ θείας χαρμοσύνης,
τῶν μοναστῶν τὸ στίφος, ἐπὶ τῇ πανηγύρει,
συναθροισθὲν ἐμπέπταται.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Δεῦρό μοι ὁ χορὸς, τῶν μοναστῶν ἡκέτω,
καὶ ἄσμασιν ἀνθίοις, στεφάτω χαρμοσύνως τὴν
μνήμην τοῦ τρισμάκαρος.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, δυσώπει θεοφόρε, τυ-
χεῖν οἱ τῇ πανσέπτῳ, σορῶ σου προσδραμόντες,
πατὴρ ἡμῶν τρισόλβιε.

Δόξα· ἤχος δ.

Τοῦ πνεύματος τὴν χάριν τοῦ παναγίου,
ἐν τῇ ψυχῇ σου δεξάμενος, σοφὲ Σεραφεῖμ,
νηστεῖαν καὶ ἀγρυπνίαν τὸ σῶμά σου κατε-
κάλυνας· σκεῦος ἔντιμον τῆς ἁγίας Τριάδος
δοχεῖον γενόμενος μακάριε, καὶ νῦν μετ' ἀγγέ-
λων συναυλιζόμενος, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρέ-
σβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου
φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν
τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ ἑσπερινῷ, τὸ μακάριος ἀνὴρ, ὡς
σύνηθες. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν σίχους ἡ,
καὶ ψάλλομεν, ἐὰν συμπέσῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς,
τῆς ἑορτῆς δ, καὶ τοῦ ἁγίου δ. Δόξα τοῦ ἁγίου,
καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Σεραφεῖμ θεόσοφε, ἐν ἀγρυπνίαις
πολλαῖς, καὶ συντόνοις δεήσεσι, καὶ παννύχοις
στάσεσι, τὴν ψυχὴν καθηράμενος καὶ ὅλος οἶκος
Θεοῦ γενόμενος, χάριν θαυμάτων ἀξίως εἴληφας,
νόσους ἐκάστοτε, θεραπεύειν ὅσιε. Ὅθεν πιστῶς
τὴν σεπτὴν σου κοίμησιν πανηγυρίζομεν.

Μάκαρ Σεραφεῖμ θεόληπτε, ὁ τῆς Ἑλλάδος
βλαστός, τῆς ἐρήμου ὁ κάλλιστος, πολιστής καὶ
πρόμαχος, τῶν καμνόντων θερμότατος, τῶν
ὀλιβομένων σεπτὴ παράκλησις, καὶ πενομένων
χορηγὲς ἔνδοξε. Ὅθεν τὴν μνήμην σου, συνελ-
θόντες ἄσμασι πνευματικοῖς, πόθῳ ἑορτάζοντες,
Χριστὸν δοξάζομεν.

Τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα, καὶ πολιοῦχον
στερὸν, Σεραφεῖμ τὸν τρισόλβιον, φιλεόρτων
σύστημα, δεῦτε χεῖρας κροτήσωμεν, καὶ ἐγκω-

μίων ἄνθεσι στέψωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν θερμῶς
ἐκβοήσωμεν, ῥῦσαι τὴν ποίμνην σου, πειρασμῶν
καὶ θλίψεων καὶ χαλεπῶν, νόσων ταῖς πρεσβείαις
σου θείαις πρὸς Κύριον.

Δόξα ἡχος πλ. δ.

Τῷ θείῳ πόθῳ τρωθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ τῇ
αἰγλῇ τοῦ ἁγίου πνεύματος, τὴν διάνοιαν
ἐλλαμφθεὶς πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, ὥσπερ ἔλαφος
διψῶσα, ἐν τοῖς ἐρήμοις περιπολῶν, τὴν πηγὴν
τὴν αἰζῶν εὗρες ἀοίδιμε. Ὅθεν καὶ τοῦ νά-
ματος τῆς ἐγκρατείας ἐμφορηθεὶς, πηγὰς θαυ-
μάτων τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, τῇ σοφῇ τῶν λει-
ψάνων σου ἀναβλύζεις ἐκάστοτε. Δι' ὃ συνελθόντες
ἐν τῇ ἀγίᾳ σου μνήμῃ πνευματικῶς ἑορτάζομεν
λέγοντες, μὴ ἀποκάμης θεόμενος ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς
Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν,
ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ ταῖς ἀνθρώποις συνανε-
στράφη· ἐκ παρθένου γὰρ ἀγνῆς σὰρκα προσλα-
βόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς
προσλήψεως, εἰς ἑσιν υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν,
ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν,

καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες
ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν
ἰκέτευε μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ἡ εἴσοδος, τὸ φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀφῇται αὐτῶν
θάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ
ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία
συντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώ-
πων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης,
καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ
Θεὸς ἐπέειράσεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ,
ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς
ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ
ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψωσι, καὶ ὡς σπινθὴρες ἐν καλάμῃ
διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαὸν, καὶ
βασилεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες
ἐπ' αὐτῷ, συνίσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ
προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις
αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς
αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο
λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ
ἀλλοῦ ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει

αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανο-
πλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς
ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθή-
σεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκατα-
μάχητον ὁσιότητα. Ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν,
συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas.
Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ
εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ
πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτή-
σει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν
ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς
λαίλαψ ἐκλιμῇσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν
ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους δυναστῶν.
Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασαὶ περάτων
γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρω-
μένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης
ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται.
Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐ δὲ ἀριθμῷ
ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δ' ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ
ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος,
ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη· ἡρπάγη
μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ.
Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμός
ἐπιθυμίας μεταλέυει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ,
ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ

αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ
 ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴ δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ
 τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ
 ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν σιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος β.

Τῶν μοναζόντων ἀκρότης καὶ τῆς ἀγνίας
 διδάσκαλος, ὁ πολιστής τῆς ἐρήμου, καὶ τῶν
 χειμαζομένων λιμὴν σωτήριος, τῶν ἐπικαλου-
 μένων σοι πίστει πρέσβυς θερμότατος, φάνηθι
 λυτρούμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἀλά-
 στορος, καὶ μελλούσης κρίσεως Σεραφεῖμ, τρι-
 σόλβιε.

Ἦχος γ.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου τὸν μισθόν σου πατήρ
 ἡμῶν Σεραφεῖμ ἐκέκτησο, τὰ γὰρ σαρκὸς πάθη
 τοῖς τῆς ἀσκήσεως πόνοις, καθυποτάξας Μακά-
 ριε, τοῦ ἀγίου πνεύματος ναὸς ἐμφυχος ἐχρη-
 μάτισας, καὶ παρ' αὐτοῦ τῶν θαυμάτων λαβεῖν
 τὴν ἐνέργειαν ἡξιώθης, τοῦ ἰᾶσαι τὰς νόσους τῶν
 πιστῶς σου τελούντων τὰ μνημόσυνα.

Ἦχος δ.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ ζυγῷ συντόνως ὑπέθου ἀπὸ
 νεότητος, τὸν βίον ζηλώσας τοῦ πάλαι Ἀντωνίου

τοῦ θείου, τὸ σῶμά σου κατεμάραντας ἐγκρατεῖα,
 ὡς ὄφελον τῇ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τὸν
 δρόμον τῆς ἀσκήσεως ἐξετέλεσας. Ἀλλ' ὦ πατέ-
 ρων ἀγλαΐσμα, αἰτησαι τοῖς ἐκ πόθου τελούσι
 τὴν μνήμην σου, ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν παρὰ Χρι-
 στοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Ὅσιε πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ
 Κυρίου ἀκούσας τὸν κόσμον κατέλιπες, τὸν
 πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος.
 Ὅθεν πᾶσιν ἐβόας, ἀγαπήσατε τὸν Θεὸν καὶ
 εὐρήσετε χάριν αἰώνιον, μηδὲν προτιμήσετε τῆς
 ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ,
 εὐρήσετε ἀνάπαυσιν μετὰ πάντων τῶν ἀγίων.
 Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ φύλαξον, καὶ σῶσον
 τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Διὰ παντὸς ταῖς πονηραῖς, παρθένε, πράξεις
 σπιλούμενος, σὲ τὴν ἄσπιλον τοῦ Δεσπότη
 μητέρα, ἱκετεύω, ρύπου με παντὸς, καθάρισον
 ὁσποῖνα.

Εἰς τὸν σίχον σιχηρὰ προσόμοια.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε τὴν ἐτήσιον, ἄσματικῶς ὧ φιλέορται, ἑορτάσωμεν σήμερον, μνήμην τοῦ Θεόφρονος Σεραφεῖμ τοῦ πάνυ, καὶ σεπτὴν χορείαν, ἐπικροτήσωμεν φαιδρῶς, καὶ τὸν σωτῆρα ἐξιλέωσωμεν, ὅπως τῶν περιστάσεων, καὶ τῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς αὐτοῦ ἡμᾶς ῥύσεται, ἰκεσίαις ὡς εὖπλαγχτος.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Φαιδρῶς ἀνατέταλκεν, οἷά περ ἄστρον πολύφωτον, ἡ πανένδοξος μνήμη σου, ἀκτίσιν ἀσράπτουσα, τῶν σῶν ἐναρέτων, πράξεων παμμάκαρ, καὶ κατευφραίνουσα πιστῶν, τὰς διανοίας τῇ τῶν θαυμάτων σου, αἴγλῃ θεομακάριστε, ἦν οὖν πιστῶς ἑορτάζοντες, ἐπαξίως τιμῶμέν σε, μοναζόντων ἀγλαΐσμα.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Ἄγγελος ἐπίγειος, καθάπερ ἄλλος ἐβίωσας, ἐγκρατεῖα πανεύφημε, μαράνας τὸ σῶμά σου, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, καὶ μνήμην θανάτου, διὰ παντὸς ἐμμελετῶν, τὰ Θεῖα πάτερ καὶ αὐξανόμενος, ταῖς θεαῖς ἀναβάσει, πρὸς ἐφετὸν τὸ

ἀκρότατον. Ὅθεν μάκαρ κατήντησας πρὸς αὐτὴν τὴν ἀκρώρειαν.

Δόξα· ἤχος πλ β.

Πνεύματος ἁγίου πλησθεὶς θεοφόρε πατὴρ ἡμῶν, τὰς ἐπινοίας τῶν δαιμόνων κατήργησας. Τῷ γὰρ σταυρῷ τοῦ Κυρίου σου ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θαρρῶν παντοίας νόσους ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασας, ψυχῶν μὲν πάθη ἀλλόκοτα, σωμάτων δὲ ἀλγηδόνας ἀνιάτους. Διό σου δεόμεθα ταῖς πρὸς Θεὸν μεσιτίαις σου, εἰρήνην τῇ ποιμνῇ σου δωρηθῆναι παρ' αὐτοῦ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ τὴν οὐράνιον παστάδα, καὶ πύλνῃ σφραγισθεῖσαν ἀληθῶς. Χαῖρε δι' ἧς ἀνεβλάστησεν ἡμῖν, ὁ σωτὴρ ὁ τῶν ἀπάντων, Χριστὸς ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, κατὰβαλε δέσποινα, τοὺς τυράννους ἀθέους ἐχθροὺς ἡμῶν, τῇ χειρὶ σου ἄχραντε, ἡ ἐλπίς χριστιανῶν.

Ἀπολυτίκιον· ἤχος δ.

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἡμῶν, ἡ πάντιμος κἀρα σου, πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ,

ἐκδιλύζει ἰάματα, καὶ ἐκπλήττει ἡμᾶς τοὺς πόθῳ
τιμῶντάς σε. Ὅθεν οἱ τῇ σοφίᾳ σου εὐλαβῶς
προσιόντες, λαμβάνουσι θεραπείαν, καὶ ἰάσεις
τελείας. Διό σε τιμῶμεν πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Τὸ παιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν,
κάθισμα ἤχος α΄.

Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Τὸ σῶμά σου πολλαῖς, ἀγρυπνίαις ἐκτῆξας,
ἀμέτροις προσευχαῖς, τὴν ψυχὴν σου λαμπρύ-
νας. Θεοῦ οἰκητήριον, Σεραφεῖμ ὅλος γέγονας.
Ὅθεν ἤλειψας, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, καὶ
τὰ πνεύματα, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνεις, διό εὐφη-
μοῦμέν σε.

Δόξα τὸ αὐτό καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀπόθου ὦ ψυχὴ, ῥαθυμίας τὸν ὕπνον, καὶ
ἄναψον παιδρὰν, μετανοίας λαμπράδα καὶ ἐξέλθε
νῦν χαίρουσα, τῆς τοῦ βίου συγχύσεως, εἰς
ἀπάντησιν τοῦ ἀθανάτου νυμφίου, δέξαι λέγουσα,
καὶ μὴ ἀπόσῃ με λόγε, λιταῖς τῆς τελευτῆς σε.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κατ' ἤχον πλ. δ.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐγκρατεία καὶ πόνοις καὶ προσευχαῖς, τὴν
ψυχὴν σου κοσμήσας θεοπρεπῶς, γέγονας συνό-
μιλος, τῶν ὁσίων αἰοδιμῶν, καὶ θαυμάτων χάριν,
ἀξίως ἀπήλειψας, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν
πίστει τιμῶντων σε. Ὅθεν καὶ θαλάσσης ἀλμυ-
ρᾶς τῇ εὐχῇ σου, τὸ νάμα ἐγλύκανας, καὶ
ἀντάρτην ἐνέκρωσας. Διὰ τοῦτο δοῶμέν σοι, Σε-
ραφεῖμ ἱερώτατε, πρέσβευε χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐσртаζοῦσι
πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα
ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι δέσποινα, ὑπὲρ
πασῶν τῶν χαρίτων σου. Σὺ γὰρ ὥφθης σκέπη,
ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων,
αἶ με ἐξαίρουσα. Ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογι-
ζούσης καμίνου, ρυσθῆις τῶν θλιβόντων με,
ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι,
πρεσβεύουσα τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν δοθῆναί μοι. Σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ
δοῦλός σου.

Οἱ ἀναβαθμοί· τὸ ἀντίφωνον, τοῦ δ. ἤχου.

Προκείμενον, ἤχος δ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου·

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον·

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, πάντα μοι παρεδόθη. Ζήτηι Ἰαννουαρίῳ ιζ.

Τὸ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Δόξα· ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίῳ.

Καὶ νῦν· ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Τὸ ἰδιόμελον, εἰς ἤχον β.

Ἐν πάσῃ τῇ γῇ ἐξεχύθη ἡ χάρις σου ταμ-
μακάριστε ὅσιε. Δι' ὃ μερόπων γένος προσέχει
εὐλαβῶς, τῇ σεβασμῇ κάρᾳ σου, καὶ ἀσπάζεται
ταύτην χάριν ἰάσεως, τῶν διαφόρων παθῶν
καὶ τραυμάτων αὐτοῦ, ὅθεν ὡς παρρησίαν
ἔχων πρὸς Θεόν, ἀδιαλείπτως ὑπὲρ αὐτοῦ πρέ-
σβευε Σεραφεῖμ τρισόλβιε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπά.

Εἶτα τοὺς κανόνας. Ἐὰν συμπέσῃ, ὡς προείπομεν,
ἡ ἑορτὴ, πρῶτον λέγε τῆς ἑορτῆς, καὶ εἶτα τοῦ
ἁγίου. Εἶδε, λέγε πρῶτον τῆς Θεοτόκου. Πολλοῖς
συνεχόμενος πειρασμοῖς· καὶ εἶτα τοῦ ἁγίου, ἀνά
δ. ἐκάστη ᾠδῇ.

Τὸν θαυματουργὸν ἐν ἀσκηταῖς αἰνέσω Σεραφεῖμ.

ᾠδὴ α. Ἀνοίξω τὸ σῶμα μου.

Τριαὺς ὑπεράρχιε, πάτερ υἱὲ σὺν τῷ πνεύματι,
οὐσία καὶ δύναμις ἀδιαίρετος, χάριν δέομαι,
παράσχου μοι ἐξ ὕψους, ὅπως τὸν ἐν θαύμασιν
ὑμνήσω μέγιστον.

Ὁ μέγας ἐν θαύμασι, πρὸς εὐωχίαν προτρέ-
πεται, δεῦτε οὖν τοῖς ἄσμασι σήμερον ζέψωμεν,
τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ καὶ θείαν μνήμην, καὶ
πανηγυρίσωμεν φαιδρῶς φιλέορτοι.

Ναὸς Θεοῦ ἔμφυχος, καὶ οἰκητήριον πνεύ-
ματος, γενόμενος ἐνδόξε ἀπὸ νεότητος, πᾶσιν
αἰτῆσαι, λύσιν τῶν ἐγκλημάτων, τοῖς ἐπιτε-
λοῦσί σου τὴν θείαν κοίμησιν.

Θεοτοκίον.

Θανάτου ἀναίρεσις, ἀγνὴ ὁ τόκος σου γέγονε,
καὶ ἄδου κατάλυσις· ὅθεν προσπίπτω σοι, τὴν
θανοῦσάν μου ψυχὴν ταῖς ἁμαρτίαις, ἀνάστησον
δέομαι τῇ μεσιτείᾳ σου.

ᾠδὴ γ. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

Ἀνακαθάρας σεαυτὸν τῷ πυρὶ τῷ τοῦ πνεύ-
ματος, θεοφόρε Σεραφεῖμ, ἐπὶ τῆς γῆς ἐχρη-

μάτισας, ἄνθραξ τηλαυγέστατος, φλέγων τοὺς δαίμονας.

Ὑποχωρήσας τῶν τοῦ βίου ἡδέων μακάριε, καὶ τὴν σάρκα ἀνδρικῶς καθυποτάξας τῷ πνεύματι, θεῖον καταγώγιον τῷ ὄντι γέγονας.

Μὴ ὑποπτήξας τοῦ ἐχθροῦ, τὰς παγίδας καὶ ἐνεδρας, ταπεινώσεως πτεροῖς, τελείως πάτερ ἡφάνισας, καὶ πρὸς ἐπουράνιον ὕψος ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον.

Ἀγία κόρη ἡ Θεὸν τὸν πανάγιον τέξασα, ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς, τὴν ρυπωθεῖσαν καρδίαν μου, καθαρὰν ἐπέργασαι, ἵνα δοξάζω σε.

Κάθισμα. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ὡς ἄσαρκος ἐν κόσμῳ ἠγωνίσω πατὴρ ἡμῶν, ἐκ βρέφους ἐγκρατεία καὶ εὐχὴ σὺν ταῖς δάκρυσιν, ἐπ' ὧμων τὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν, καὶ κόσμον ὡς ὁ Παῦλος σταυρωθεὶς, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις μακάριε ἐνώκησας· δόξα τῷ εὐδοκῆσαντι ἐν σοὶ, δόξα τῷ θαυμαστώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε παρθένε ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου, ὃς ἐγένετο ταῖς πᾶσιν ἀνθρώποις λύτρωσις· διὰ

τοῦτο γὰρ ἀπαύστως δοξάζομεν, ὡς μητέρα τοῦ χριστοῦ ὑπάρχουσαν, τοῦτον σὺν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν δεομένων σου, ἵνα ρύσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ κοσμοκράτορος.

Ὡδὴ δ. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῶν δαιμόνων τὰς ἐνεδρας, ἐξηφάνησας ὅσιε, καὶ τὰς πανουργίας τούτων ταῖς σεπταῖς νοθεσίαις σου, καὶ ἀγωνίσμασι θείοις τὰ σκιρτήματα, τῆς σαρκὸς καθυπέταξας μάκαρ τῷ πνεύματι.

Ὁλοτρόπῳ διαθέσει, πρὸς Θεὸν καὶ φρονήματι, ὁλῶ θεοφόρε, πάντων νοσημάτων ἐξέφυγες, τῶν ἐκ παθῶν, καὶ ταῖς θεαῖς ἐλλαμπόμενος φωτοβόλοις ἀκτῖσιν, ἐγένου φῶς δεύτερον.

Ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν, μνήμην σου ἀξίως, τῶν πειρατηρίων καὶ θλίψεων, λύσιν ποιεῖ παμμάκαρ ταῖς πρεσβείαις σου, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Κύριον ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύουσα οὐ σθένει τὸ καινότατον ἄκουσμα, γλῶσσα ἐξειπεῖν σου, βρότειος καὶ γὰρ ἀπεκύνθης, ἀπειρογάμως τὸν λόγον τοῦ γεννήτορος, τὸν ὁμότιμον πατρί καὶ πνεύματι δέσποινα.

Ὡδὴ ε. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γηθόμενος σοφὲ, τοῦ δεσπότου τοῖς ἵχνεσιν,
ἀράμενος τὸν σταυρόν σου, καὶ προθύμῳ καρδίᾳ
καὶ νῶ ἐπηκολούθησας.

Ὁ μόνος ἀγαθός, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος,
ἀνέδειξε τοῖς ἐν κόσμῳ, τῶν θαυμάτων ἀκτίσι
φωστῆρά σε πανεύφημε.

Νεκρώσας τῶν παθῶν, τὰς κινήσεις μακάριε,
ἐμφρόνως τὰς αἰσθήσεις Σεραφεῖμ, διεύθυνας
τοῦ σώματος πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας ἀγνὴ τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ
ἔμεινας ὡς πρὸ τόκου, θεομήτορ παρθένος, σαφῶς
καὶ μετὰ γεννησιν.

Ὡδὴ ς. Ἐβόησε προτυπῶν.

Νοήματα Σεραφεῖμ, ἐκ καρδίας ἐλαύνοντα,
ἀγνωσίας θεοφόρε, πλουσίως καὶ ῥήματα σωτη-
ρίαν, ἔβλυσας προξενοῦντα· διό σε γεραίρομεν.

Ἀπήλασας νοσημάτων παντοίων ἐπήρειαν, ἐξ
ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν θεοφόρε, πατὴρ ἡμῶν
εὐχῇ ἐπιμόνῳ, καὶ δαιμόνων πληθὺν ἐξοστρά-
χισας.

Συνόμιλος τῶν ἀγίων, ἀγγέλων γεγένησαι·
τὴν γὰρ τούτων ἐπὶ γῆς, πολιτείαν ἐκέκτησο·
ὅθεν εἰς τὰ ἄνω συναυλίζεις αὐτοῖς οἰκητήριον.

Θεοτοκίον.

Κυμάτων με ἀμετρήτων, πληθὺς κατεκά-
λυψε, θεομήτορ καὶ πταισμάτων, χειμάζει τὸν
δεῖλαιον, ἀλλ' αὐτὴ πρὸς ὄρμον τοῦ υἱοῦ σου
κατεύθυνον δέομαι.

Κοντάκιον.

Ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ἐπὶ γῆς ὥσπερ τις ἄσαρκος,
καταλιπὼν καὶ τὸν σταυρὸν μάκαρ ἀράμενος,
τῷ δεσπότῃ σου κατηκολούθησας κατ' ἵχνος, τὰς
ἐρήμους ἄλλας πόλεις ἐργασάμενος· μοναζόντων
ἀρχηγὸς ἐγένου ἄριστος· διὸ κράζομεν, χαίροις
πάτερ τρισόλβιε.

Ὁ οἶκος.

Ἄνθρωπος μὲν τῇ φύσει Σεραφεῖμ σὺ ὑπάρ-
χεις, ἀγγέλοις δὲ ὁμοιώθης τῷ βίῳ, τοῖς θαύμασι
γὰρ καὶ ταῖς ἀρεταῖς ἐδόξασέ σε χριστὸς ἐν
κόσμῳ σοφέ, διὸ καὶ ἄσμασι τιμῶμέν σε πιστῶς
βοῶντες ταῦτα·

Χαῖρε τερπνὸν τῆς Ἑλλάδος κλάδος.
 Χαῖρε τῶν Ἀθηναίων κοινὸς προστάτης.
 Χαῖρε τῆς ἐρήμου λαμπρὸν καλλιέργημα.
 Χαῖρε μοναζόντων σεμνότατον καύχημα.
 Χαῖρε, ὅτι ἐκ νεότητος ἠκολούθησας χριστῷ.
 Χαῖρε, ὅτι θάλασσαν μετέβαλες εἰς γλυκύ.
 Χαῖρε τῶν ἀθυμούντων τρόπος παραμυθίας.
 Χαῖρε ἀπεγνωσμένων πρόξενος σωτηρίας.
 Χαῖρε ἡ ἀπολύτρωσις τῶν κινδυνεύόντων.
 Χαῖρε ὁ εὐεργέτης τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως.
 Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων θεόδουτος.
 Χαῖρε θηρῶν ἀγρίων ἡ ἡμέρωσις.
 Χαῖρε δεινῶν νοσημάτων ὁ ἀκέστωρ.
 Χαῖρε πολλῶν ὁ προστάτης καὶ ρύστης.
 Χαίροις πάτερ τρισόλβιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ς. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου
 πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει
 Δομποῦ.

Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου,

Ὁ Σεραφεῖμ ἄσμενος παρατρέχει.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβίαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ. Ἀβραμιαῖοί ποτε ἐν Βαβυλῶνι.

Ἡ καταιγὶς δὲ τὴν σὴν, ὀκλάδα πάτερ βυθί-
 σας ὅλως οὐ κατίσχυσε, χριστῷ ἀναμέλπουσαν,
 ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὰς σωτηρίους ὁδοὺς, τὰς πρὸς ζωὴν, φερού-
 σας, τοῖς πᾶσι μάκαρ καθυπέδειξας, καὶ βοᾶτε
 ἐδίδαξας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄδυτος ὦφθης ἀσὴρ, ἀποσκοπῶν δι' ὅλου πρὸς
 θεῖον ὕψος ἀναβάσεως, καὶ μέλπων γηθόμενος,
 ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἵνα λυτρώσῃ βροτοὺς, ἐκ σῶν ἀγνῶν αἱμά-
 των, Θεὸς ὠράθη σωματούμενος παρθένε· ὦ ψάλ-
 λωμεν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ. Αὐτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμε.

Στομωθεὶς τῷ πυρὶ τῷ τοῦ πνεύματος, τοῦ
 βελίαιρ τὰ κέντρα συνέτριψας, καὶ χαλεπὰ νοσή-
 ματα, ἀπελάνεις τῶν πίστει ἀναβοώντων,
 εὐλογεῖτε τὰ ἔργα κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀκλινῶς τὴν στενὴν τρίβον ἤνυσας, καὶ πρὸς
 ἄνω χορείαν κατήντησας, μετὰ ἀγίων ἁγίε,
 εὐφραίνόμενος μέλπεις, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε,
 εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Ἱερεῦσι σαυτὸν συνηρίθμησας, ἀσκηταῖς καὶ
 δικαίοις Μακάριε, ἐκδυσωπῶν τὸν Κύριον, ὑπὲρ
 τῶν ἐκτελούντων, τὴν σεπτὴν καὶ ἀγίαν σου
 κοίμησιν.

Νοερὰν σε λυχνίαν καὶ τράπεζαν, οἱ προφῆται
ἀγνὴ προδιέγραφαν, χρυσοῦν θυμιατήριον, καὶ
παστάδα καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθεν Ἰησοῦς, τῶν
βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Ὡδὴ δ. Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη.

Ἐπέστη φαιδρῶς λελαμπρυσμένη, ἡ Θεία καὶ
εὐσημος μνήμη, τῇ τοῦ πνεύματος αἴγλῃ τοὺς
πιστοὺς πανόλβιε, καταφωτίζει, ἣν ἐκτελοῦντες,
τὸν σωτῆρα μεγαλύνομεν.

Συνήφθης ἀγγέλων ταῖς χορείαις, καὶ πάντων
ὁσίων καὶ δικαίων Σεραφεῖμ, Θεοφόρε σὺν
αὐτοῖς, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν κτίστην ἐκδυσώπει, τῶν
ἐκτελούντων τὴν πανέορτόν σου κοίμησιν.

Συνδράμωμεν ἅπαντες προθύμως, ψαλμοῖς
καὶ ᾠδαῖς ἐπὶ τῇ μνήμῃ, Σεραφεῖμ τοῦ παν-
σόφου, καὶ χριστὸν αἰνέσωμεν ἐν εὐφροσύνῃ,
τὸν ἐν ταῖς μνήμαις τῶν ἀγίων δοξαζόμενον.

Θεοτοκίον.

Ὡς πάντων ταγμάτων ὑπερτέρα, καὶ μήτηρ
τοῦ πάντων Βασιλέως, Θεοτόκε Μαρία τῶν
δεινῶν, ἡμᾶς ῥῦσαι ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἵνα
σὲ πόθῳ παναγία μακαρίζωμεν.

Ἐπισκέψατο ἡμᾶς.

Ἰκεσίαις ὁ Θεός, τοῦ σοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ,
ῥῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων τε καὶ θλί-
ψεων, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, τοὺς ἐπὶ σοὶ
πεποιθότας, τῷ κτίστῃ τῆς κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε Θεόνυμφε, ἀδιαλείπτως τὸν χριστὸν,
τὸν σὸν υἱὸν πανάσπιλε, τοῦ λυτρωθῆναι τῶν
δεινῶν, πάντας ἡμᾶς τοὺς ἀθλίους, τοῦ πολε-
μήτορος ἐχθροῦ, καὶ πονηροῦ διαδόλου.

Εἰς τοὺς αἶνους ςιχ. προσόμοια, ἤχος β.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μέγας ἀνεδείχθης τοῖς πιστοῖς, τερατοποιὸς
καὶ ἀπίστοις, θαυματουργὲ Σεραφεῖμ, λίθον
γὰρ ἐπέτρεψας ἐπὶ τὰ ἄνω χωρεῖν, καὶ τὸν ἄνομον
ἐδωκας θανάτῳ αἰπόλον, τὸ σὸν καθυβρίσαντα
τὸ περικάλυμμα· σμῆνός τε ἀκρίδων διώκεις,
τῶν καρποὺς φθειρόντων εὐχαῖς σου, καὶ πικρὰ
γλυκαίνεις ὕδατα.

Λόγῳ διευθύνων τὰς ψυχὰς, τῶν σοὶ προ-
σιόντων παμμάκαρ, ἐν μετανοίᾳ θερμῇ, θεὸς
ἀναδέδειξαι, μυσταγωγὸς αὐτοῖς, καὶ σωμάτων

ἀνέστειλας, ἀνιάτα πάθη, πνεύματα ἀκάθαρτα
ἀπεσκοράκισας, τῇ πρὸς τὸν σωτῆρα ἐντεύξει.
Ὅθεν τὴν σεπτὴν σου καὶ θείαν, μνήμην ἑορτά-
ζομεν πατὴρ ἡμῶν.

Δεῦτε μοναστῶν οἱ ἀρχηγοὶ, καὶ τῶν ἀσκη-
τῶν ἡ χορεία, καὶ φιλεόρτων πληθὺς, ἄσμασι
τὴν ἐνδοξὸν πανηγυρίσωμεν, τοῦ σοφοῦ καὶ
τρισμάκαρος, καὶ πάμφωτον μνήμην, χεῖράς τε
κροτήσωμεν, χριστὸν δοξάζοντες. Ὅπως ταῖς
αὐτοῦ ἱκεσίαις, τύχωμεν ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ
πλημμελημάτων ἀπολύτρωσιν.

Δόξα· ἦχος πλ. δ.

Τῶν μοναστῶν ἡ ἀκρότης, τῆς ἐγκρατείας
τὸ θεῖον κειμήλιον, τῆς βιωτίας ὁ βλαστὸς, καὶ
τῆς Ἑλλάδος τὸ κλέος Σεραφεῖμ ὁ τρισόλβιος,
πάντας ἡμᾶς πρὸς ἰστίασιν πνευματικὴν συνε-
κάλεσε. Διὸ δεῦτε τοῖς ἄσμασι, τὴν σεβάσμιον
αὐτοῦ κοίμησιν, χαρμονικῶς ἑορτάσωμεν, καὶ
ἐν ψαλμοῖς καὶ ὑμνωδίαις αὐτὴν στεφανώσωμεν
καὶ βοήσωμεν ἱκετικῶς πρὸς αὐτόν· μὴ ἐπιλάβου
δεόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι
τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἡ σκέπη σου Θεοτόκε παρθένε, ἱατρεῖον ὑπάρ-
χει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες,
ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Δοξολογία μεγάλη· εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά· καὶ
ἐκ τοῦ κανόνος ᾠδὴ γ. καὶ ς. Ἀπόστολος ὁσιακός·
Εὐαγγέλιον ζῆτει Δεκεμβρίῳ ε.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔσθῃ ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ.
Κοινωνικόν, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Παρακλητικὸς κανὼν φέρων ἀκροστιχίδα
πρὸς τὸν ὁσιον Σεραφεῖμ, ἀδόμενος
εἰς διαφόρους λιτάς.

Ὤδὴ α. ἦχος πλ. δ. Ὁ εἰρμός, Ὑγρὰν διοδεύσας
ὥσπερ ξηράν.

Σὲ πάτερ ἐπικαλούμεθα εἰς Θεόν, τὸν δοξά-
σαντά σε τὸν πανάριστον, ἱκετεύοντα παρρησίᾳ
καὶ ἀδελῶς, τὸν κτίστην τῶν πάντων, Χριστὸν
τὸν εὐεργέτην τὸν ἐλεήμονα φιλόθρωπον.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πολλὴν, παμμάκαρ
θεόφρων, τῷ Δεσπότη ἡμῶν Χριστῷ, μὴ παύσης
πανόλβιε, ἱκετεύων διηνεκῶς, ὑπὲρ τῶν ἀσθε-
νούντων, ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, ταῖς πλημ-
μελείαις τοῦ ἀλάστορος.

Προστρέχω ἀενάως τῷ σῷ ναῷ, ἀτενίζων
τὸ ὄμμα μου, ἐν τῇ εἰκόνι τῇ σῇ, καὶ δακρυρ-
ρόως δέομαι, ὅπως ἐξαλείψῃς μου τὰ δεινὰ,
δι' ὧν τὸ λογικόν μου, ἀπαύστως τυραννεῖται,
ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε μῆτερ χριστοῦ, παρρησίαν,
οὖν ἔχεις πρὸς τὸν σωτῆρα δεσπότην φιλάν-
θρωπον, ἰκέτευσον τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως
ῥυθθῶμεν θλίψεως κινδύνων τε καὶ ὀργῆς, τοῦ
πονηροῦ βελίαι, τῇ μεσιτείᾳ σου πανάχραντε.

Ὡδὴ γ. Ὁ εἰρμός, Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐχεις παρρησίαν ὡς ἀληθῶς, παμμάκαρ
μεγίστην, τῷ Δεσπότη τῶν ἀγαθῶν, τῷ κτίστη
τῶν ὄλων, ἵνα μεσητεύης θεόφρων διηνεκῶς, ὑπὲρ
τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων σου τὰ
λείψανα.

Πάτερ ὀσιώτατε Σεραφεῖμ, δέξαι παρακλή-
σεις μου τὰς οἰκτρὰς, καὶ μὴ παρείδῃς ἅγιε,
τὰς ἀπὸ ψυχῆς μου οἰκετικὰς, δεήσεις, ἱκεσίας,
πηγὰς τε τῶν δακρύων, καὶ σῶσόν με τὸν
δεῖλεον.

Μέγιστα τὰ θαύματα, ἃ ποιεῖς, ἐκάστοτε
μάκαρ, τοῖς προστρέχουσιν εὐλαβῶς, πρὸς σέ

τὸν προστάτην, ἀληθέστατον ὑπουργόν, χριστοῦ
τοῦ δεσπότου, τῶν ὀρθοδόξων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Κλίνη πορφυρόχρυσε καὶ λαμπὰς, Κυρία
παρθένε, ἡ χωρήσασα τὸν Θεόν, τὸν πλάστην
τοῦ κόσμου, τὸν σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν, αὐτὸν
οὖν ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὡδὴ δ. Ὁ εἰρμός, Εἰσακήκοα Κύριε.

Ῥυσαί με γεέννης, ὅσιε τῆς φοβεράς, ἐν ἐκείνῃ
τῇ ὥρᾳ καὶ τῇ φρικτῇ, καθ' ἣν ὁ δεσπότης, ὅταν
κρίνῃ βροτοὺς ἅπαντας, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς
αὐτὸν τὸν φιλάνθρωπον.

Χαίροις πάτερ ὅσιε, τὰς αὐλὰς τὰς ἡλιακὰς,
τὰς φωσφόρους πανάριστε, ἐν αἷς οἰκεῖς μετὰ
πάντων τῶν ὀσίων, τῶν ἀγαλλομένων τὴν θεϊκὴν,
καὶ οὐράνιον λαμπρότητα.

Θείας μαρμαρυγὰς ὅσιε, ἀενάως, ὁρᾷς θε-
σπέσιε, τῆς τρισηλίου θεότητος, τῆς διαυγαζού-
σης τὰ πέρατα, καὶ χαίροις μετ' ἀγγέλων, καὶ
χορείας ἀπάσης ἀγίων πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε θεόνημφε, ἡ τεκοῦσα τὸν
σωτῆρα καὶ Κύριον, τὸν τοῦ παντὸς εὐεργέτην,

αὐτὸν καθικέτευε, ἐλεεῖν καὶ σώζειν, πάντας
ἡμᾶς τοὺς ὑμνουντάς σε.

Ὡδὴ ε. Ὁ εἰρμός, Φώτισον ἡμᾶς τοῖς προστάγμασί
σου Κύριε.

Ἄπας ὁ βίος μου, συνίσταται πανόλβιε, τοῖς
αἰσχροῖς καὶ ρυπαροῖς, ἔργοις σατανικαῖς, δι' ὧν
βυθίζόμενος, τοῖς κατωτάτοις τοῦ ἄδου, ἀλλὰ
σὺ ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐμὲ βοήθησον.

Τρέμω ὁ δύστηνος, τὴν φοβερὰν ἡμέραν, ἐν ἣ
μέλλει ὁ κριτὴς, κρῖναι τὰ ἔργα μου, ἅπερ
ἔπραξα καὶ πράττω ὁ ἀσυνείδητος, δι' ὃ ἅγιε τοῦ
Θεοῦ, δός μοι χεῖρα βοηθείας ὡς δύνασαι.

Τὰ πλήθη τῶν ἀνομιῶν μου, ὑπερῆραν τὴν
κεφαλὴν μου ὅσιε· δι' ὃ καταφεύγω διηνεκῶς τῇ
σκέπῃ σου, καὶ αἰτοῦμαι τὴν σὴν ἀντίληψιν,
Σεραφεῖμ πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἐμὰς ἅς προσά-
γομεν οἱ δοῦλοι σου, παρακαλοῦντες θερμῶς, ἵνα
τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐξιλεώσης, ὑπὲρ τῆς σωτη-
ρίας πάντων ἡμῶν.

Ὡδὴ ς. Ὁ εἰρμός, Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φύλαττε καὶ σκέπε Σεραφεῖμ ὅσιε, τὴν
Μοῆν σου ταύτην ἀπὸ τοῦ πονηροῦ διατῆ-

ρησον, ὅπως εἰς αἰῶνας ἐν αὐτῇ δοξολογῆται, τοῦ
Θεοῦ τὸ πανάγιον ὄνομα, χάριν λύσεως ἁμαρ-
τημάτων, ἵνα ἔλεος εὕρωμεν ἐν τῇ φρικτῇ
παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Πανόλβιε παμμάκαρ ὅσιε, ταῖς σαῖς λιταῖς
πρὸς Κύριον, ὡς ἔχων παρρησίαν ἀένναον,
μεσίτευσον αὐτῷ τῷ Δεσπότη τῆς κτίσεως, τοῦ
δοθῆναι ἡμῖν ἄφεσιν, τοῖς πεπτοκόσιν ἐν πολλαῖς
ἁμαρτίαις, πρὸς δοξολογίαν ἀκατάπαυστον.

Ἀξιόγαστε Σεραφεῖμ παμμακάριστε, σὺ τὰς
θλίψεις ἡμῶν οἶδας, τῶν σῶν δούλων πανόλβιε,
δέξαι τὰς δεήσεις, τὰς μετὰ θερμῶν δακρύων
προσαγομένας σοι, καὶ ἐξάγαγε πάντας ἡμᾶς
ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀνομίας πάτερ ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Χαίροις μητροπάρθενε Δέσποινα, ὅτι ἔτεκες
τὸν σωτῆρα τοῦ παντός, τὸν Βασιλέα τῆς κτί-
σεως, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, ὡς παρρησίαν
ἔχουσα μητρόθεε· ὅπως λύσιν λαβεῖν με, τῶν
ἐμῶν πλημμελημάτων πανάχραντε.

Ὡδὴ ζ. Ὁ εἰρμός, Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐχων παρρησίαν μεγίστην, πρὸς τὸν χριστὸν
ἅγιε, τοῦτον οὖν ἱκέτευε πανόλβιε ὅσιε, τοῦ
ρύσθηναί με ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ

πάσης κολάσεως, καὶ ἀξιώθῃναί με τῆς βασιλείας
τῶν οὐρανῶν.

Σοὶ προστρέχω παμμάκαρ, Σεραφεὶμ ὅσιε,
καὶ τῷ σῷ Ναῷ εἰσερχόμενος κράζω σοι, ὅσιε τοῦ
Χριστοῦ πανόλβιε, δέχου τὰς ἐμὰς παρακλήσεις,
τὰς μετὰ δακρύων προσαγομένας σοι, καὶ δὸς
παραμυθίαν τῇ τεθλιμμένη καρδίᾳ μου.

Χαίρεις ὅσιε πάτερ, ἐν ταῖς αὐλαῖς ταῖς ἡλια-
καῖς τοῦ Κυρίου σου, τοῦτον ἐκδυσώπει παμμα-
κάριστε ὅσιε, ἡμᾶς ἐξαρπασθῆναι, τοῦ βορβόρου
τῶν ἀνομιῶν, καὶ ἀξιώθῃναι τῶν οὐρανίων ἀγα-
θῶν, ἀξιάγαστε Σεραφεὶμ, πανάριστε.

Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν
τέξασα, τοῦτον ἐκτενῶς καθικέτευε ὑπὲρ τῶν
ἀνυμνούντων σε καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον
σου, ὡς μήτηρ οὖσα τοῦ βασιλέως, τοῦ τὰ
πάντα καλῶς διευθύνοντος.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ εἰρμὸς, Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ἰθυνόν με ἀγιώτατε πάτερ, διὰ τῶν σῶν
πρεσβειῶν, ἐκτελεῖν τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίσεως,
τὰς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ δοξάζειν ταύτας
μετὰ πίστεως εἰς αἰεῖ.

Τῇ ἀγίᾳ σορῷ σου προστρέχω, ἐπικαλούμενος
τῶν σῶν, ἱκεσιῶν ὅσιε πῖτερ, ἰαθῆναι τὰ ψυχικὰ
ἐμὰ τραύματα, ἅπερ ὁ βελίαρ μοὶ προὔξενησεν,
ἵνα ὑμῶ καὶ δοξάζω σε.

Ἡ πανσέδαστος κἀρα σου παμμάκαρ, ἀεν-
νάως ἰάματα βρῦει, ταῖς πιστῶς προστρέχουσι
θεράπων, καὶ ἀσπάζομένοις αὐτὴν μετ' εὐλα-
θείας, οὗτοι ἀξιοῦνται πάσης θεραπείας.

Θεοτοκίον.

Πανύμνητε Μαρία Θεοτόκε, βοήθησον
πάντας ἐν τάχει, καὶ ἀνάγαγε ἐκ τοῦ βυθοῦ
τῆς ἀνομίας, τοὺς προστρέχοντάς σοι μετὰ
θερμῶν δακρύων, καὶ ἐλέησον αὐτοὺς διὰ τοῦ
τόκου σου παρθένε.

Ὡδὴ β. Ὁ εἰρμὸς, Κυρίως Θεοτόκον.

Μεγαλύνω παμμάκαρ, τὸ σὸν οὐράνιον
ὄνομα, ὅπερ εἰκονίζει τὰ οὐράνια τάγματα, τὰ
Σεραφεὶμ φάλλοντα, ἀεννάως τὸ, ἅγιος, ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου καὶ παντοκράτορος.

Ὡς προστάτης ἀπάντων, χριστιανῶν ἅγιε,
δέχου τὰς δεήσεις Μακαριώτατε, τῶν εἰς σέ
προστρέχόντων, μετὰ πάσης τῆς πίσεως, καὶ δὸς
αὐτοῖς ἰάσιν, καὶ παραμυθίαν πανόλβιε.

Ἀξίως μεγαλύνω, σοῦ τὸ ὄνομα Σαραφείμ
ἅγιε, καὶ δοξολογῶ σου, τὴν ἁγίαν σου κάραν
πανόσιε. Διό σε ἱκετεύω μετὰ θερμῶν δακρύων,
μεσίτευσον τῷ πλάσῃ τοῦ ἐλεῆσαί με.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσα Κυρία Μαρία παναγία, τὰς δεή-
σεις ἐπάκουσον, τῶν λυπηρῶς κατεχομένων ὑπὸ
πολλῶν ἀναγκῶν τε καὶ θλίψεων, καὶ σῶσον
αὐτοὺς Θεοτόκε, τῇ φοβερᾷ προστασίᾳ σου.

Τέλος τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος.

Εὐχὴ λεγομένη μετὰ τὸ ἀπόδειπνον
πρὸ τοῦ ὑπνῶσαι.

Δέσποτα πανάγιε Βασιλεῦ, ἀόρατε, παντε-
πίσκοπε Θεὲ τῶν ὅλων, ἐπάκουσον τοῦ δούλου
σου δεομένου μετὰ θερμῶν δακρύων, καὶ ἐλέη-
σόν με ἐν τῇ παρούσῃ ὥρᾳ, καὶ διαφύλαξόν με
ἄτρωτον, ἀνεπιρέαστον, ἀβλαβῆ τῇ ἐνεστώσῃ
νυκτὶ, ἐκ τῶν σατανικῶν φαντασιῶν, καὶ ἰνδαλ-
μάτων τοῦ πονηροῦ βελίαρ καὶ πανολεθρίου δρά-
κοντος. Ναὶ Χριστέ παντάναξ, ὅτι σύ με διὰ
τῆς παναπείρου εὐσπλαγχνίας σου λελύτρωκας
ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας, κατελθὼν ἐκ τῶν
οὐρανῶν οἰκία βουλή, ὡς οἶδας, ὡς ἀνείκαστος,
ἀνεξερεύνητος σαρκωθείς, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου
Μαρίας, ἄνευ σπουρᾶς γεννηθεὶς, καὶ ἐν σταυρῷ
προσηλωθεὶς, καὶ διὰ τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιοῦ
σοῦ αἵματος ἐξηγόρασάς με, σὺ ὁ μόνος ἀναμάρ-
τητος, καὶ ταρεὶς, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστης
ὡς παντοδύναμος. Δι' ὃ με ἐλευθέρωσον ἐκ τῆς
ποικίλης παγίδος τοῦ πονηροῦ διαβόλου, καὶ
ἀξιώσον καταλαβεῖν με τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν
ἀναμάρτητον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς
μου, ἵνα δοξάζω, ὑμνολογῶ, καὶ προσκυνῶ διὰ
παντὸς τὸ πανάγιόν σου ὄνομα. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα λεγομένη εἰς εὐλόγησιν
σημαίας.

Πανάγιε Βασιλεῦ, ἀόρατε, παντεπίσκοπε, σὺ
ὁ δημιουργήσας τὰ πάντα τῇ παναπείρῳ σοφίᾳ
σου, ὁ στερεώσας τὴν γῆν, καὶ στεγανώσας τὸν
οὐρανόν, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους θέμενος ἐν τῇ
ιδίᾳ σου ἐξουσίᾳ, ὁ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα
δεσπόζῃ τὸν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ
κατὰ χάριν ὀνομασθεὶς υἱὸς καὶ κληρονόμος
τῆς βασιλείας σου, σὺ ὁ καταδεξάμενος σάρκα
φορέσας, καὶ ἐπὶ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ
κρεμασθῆναι διὰ τὴν σωτηρίαν, καὶ ἀπολύτρωσιν
αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ πονη-
ροῦ διαβόλου τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, σὺ παντο-
κράτωρ ἀήττητε βασιλεῦ, εὐλόγησον τὴν παροῦ-
σαν σημαίαν, τὴν φέρουσαν τὸ σημεῖον τοῦ
τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ, ὃν προσκυνεῖ καὶ
σέβεται ὁ ἅγιος κληρὸς, ὃν ἐκτίσω διὰ τοῦ τιμίου
σου αἵματος, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ἀηττήτου ὄπλου,
ὃπερ ἐνεχάραξας ἐν τῷ οὐρανῷ διὰ τῶν ἀστέρων,
καὶ δεΐξας τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ,
λέγων, « ἐν τούτῳ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου »
αὐτός, καὶ ἀγιώτατε παμβασιλεῦ, ποιητὰ τοῦ
παντός, διαφύλαξον τὴν σημαίαν ταύτην σὺν
παντὶ τῷ εὐσεβεῖ στρατῷ σου, ἅμα καὶ τὸν

προστάτην καὶ ὁδηγόν αὐτοῦ τοῦ εὐσεβοῦς στρα-
τοῦ, ἀνάδειξον αὐτὸν ἰσχυρόν, καὶ κραταῖον καὶ
νικητὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τῶν μὴ ὁμολογούντων
σε Θεὸν ἀληθινόν, καὶ διατήρησον τοῦτον μετὰ
παντός τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰρήνῃ
πρὸς διηνεκὴ δοξολογίαν σοῦ τοῦ ἀνάρχου πατρὸς
καὶ τοῦ μονογενοῦς σου υἱοῦ καὶ τοῦ παναγίου
καὶ τελεταρχικοῦ πνεύματος. Ἀμήν.

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου καὶ
θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
ΣΕΡΑΦΕΙΜ,

Τοῦ ἀσκήσαντος εἰς τὸ ὄρος Δομποῦ.

Εὐλόγησον πάτερ.

Χρέος ἄφευκτον εἶναι ἐνὶ ἐκάστῳ χριστιανῷ εἰς τὸ νὰ σέβεται καὶ νὰ τιμᾷ τοὺς ἁγίους τῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας Ἐκκλησίας μας, ἐπειδὴ αὐτοὶ καὶ μετὰς τὰς ἀρετὰς των, καὶ καθαρότητα τῆς ζωῆς των ἀπετέλεσαν τὰ ἄφευκτα χρῆματα τῆς ἱερᾶς καὶ ἁγίας πίστεως τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, φυλάττοντες τὴν θείαν καὶ ἱερὰν διδασκαλίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τὸ κυριακὸν θεῖον λόγιον, λέγον, « γίνεσθε ἅγιοι, ὅτι ἅγιος ἐγὼ εἰμι »· καταφρονήσαντες τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, δηλαδὴ, πλοῦτον, δόξαν, τιμὴν, λαμπρότητα, ὡς οὐδὲν λογιζάμενοι τὰ πάντα, καὶ ὡς σκύβαλα ἀπορρίψαντες, ἔξουν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν ὡς ἐπίγειοι ἄγγελοι, οὓς ἐδόξασεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς μετὰ διάφορα λαμπρὰ χαρίσματα, καὶ τοὺς ἐστεφάνωσε μετὰ τὸν στέφανον τῆς οὐρανόθεν δόξης, καὶ τοὺς ἀπεκατέστησε κληρονόμους τῆς βασιλείας του. Τοιοῦτος ἦν καὶ ὁ σήμερον ἐορταζόμενος ὁσιος Σεραφεῖμ, ὅστις κατήγετο ἐξ ἑνὸς χωρίου Ζέλι, ὑποκειμένον εἰς τὴν χώραν Ταλαντίου, ἣ ὁποία λέγεται καὶ Ὀπούντιον, κειμένην κατὰ τὴν Βοιωτίαν.

Οὗτος ὁ τοῦ Θεοῦ ἅγιος καὶ πατὴρ μέγιστος τῶν ἀσκητῶν Σεραφεῖμ, γεννηθεὶς ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, μετρίους ὄντας εἰς τὴν τῶν γυναικῶν πραγμάτων κατάστασιν, χωρὶς νὰ καυχῶν-

ται καὶ νὰ ἐναμβρύνωνται, μήτε εἰς πλοῦτον, μήτε δόξαν τοῦ ματαίου κόσμου, ἀλλ' ἐνασχολοῦντο εἰς τὰ ἀναγκαῖα μόνον διὰ νὰ ζῶσιν εἰς τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, ἀποφύγοντες πᾶσαν αἰσχροκέρδειαν, καὶ ἀδικον πλοῦτον, εὐχαριστοῦντο εἰς τὰ ἴδια ἔργα των καὶ κτήματα, χωρὶς νὰ ἐνέχυλῳσι καὶ ν' ἀδικῶσι τινά. Ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἀφ' οὗ ἐγεννήθη ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ, ὦν ἔτι εἰς τὰ μητρῴα σπάργανα ἀπεδείχθη, ὅτι μέλλει νὰ γένῃ σκευὸς ἐκλεκτὸν καὶ δοχεῖον τοῦ παναγίου πνεύματος, ἐπειδὴ κάθε τετράδην, καὶ παρασκευὴν δὲν ἔτρωγε γάλα, ὡς ἡ ἰδία μήτηρ αὐτοῦ ἔλεγε τοῖς γείτοσιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἔτρωγε τὸ ἀναγκαῖον· ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν ἑξ, ἥ ἑπτὰ χρόνων ἐξακολουθοῦσεν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐμάνθανε τὰ ἱερὰ γράμματα μετὰ πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἔφεσιν ἐγκάρδιον, καὶ ὅταν μετέβαιεν εἰς τὸν οἶκον τὸν πατρικὸν του, ἐπεριπάτει εἰς τὸν δρόμον εὐτάκτως, καὶ σεμνῶς, ὡς εἰς φρόνιμος γέρων, καὶ ὅσους ἡπάντα καθ' ὁδὸν ἐχαιρετοῦσεν ἀσπαζόμενος τὴν δεξιάν τους, ὡς ταπεινόφρων, ὥστε ὁποῦ οἱ πάντες τὸν ἐθαύμαζον, καὶ τὸν ἐπῆνουν ἐνεκεν τῆς ταπεινοφροσύνης του. Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας του, ὁ θεὸς ζήλος ἀναπτεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀναγινώσκων διὰ παντὸς βίους διαφόρων ἁγίων, λέγων πρὸς τοὺς θεοσεβεῖς γεννήτοράς του, ἐγὼ ἀγαπητοί μου γονεῖς ἐπιθυμῶ ν' ἀξιωθῶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, καὶ παρακαλῶ θερμῶς νὰ μ' ἐφοδιάσετε μετὰ τὰς εὐχὰς σας διὰ νὰ ὑπάγω εἰς ἕνα μοναστήριον, ἐπειδὴ τοῦ παρόντος βίου τὰ πράγματα εἶναι μάταια καὶ φθαρτά, καὶ εἰς μάτην κοπιᾶζομεν ἐνταῦθα. Οἱ γονεῖς του ἐλυποῦντο ἀκούοντες τοῦτο, μὴ θέλοντες νὰ στερηθῶσι τοιοῦτον υἱὸν πεπλησμένον

χαρίτων, λέγοντες πρὸς αὐτὸν μετὰ λύπης, ἐὰν ἀγαπητόν
 μας τέκνον ὑπάγῃς εἰς μοναστήριον, ὅποιαν παραμυθίαν ἔχο-
 μεν ἡμεῖς; ἐλπίζομεν νὰ σ' ἔχωμεν θακτηρίαν, καὶ ἐπιστη-
 ριγμόν εἰς τὸ γῆράς μας, εὐχαριστούμεθα ν' ἀποθάνωμεν,
 παρὰ ν' ἀποχωρισθῶμεν. Ταῦτα τὰ λόγια ἔλεγον μὲ δά-
 κρυα, καὶ μὲ λύπην τῆς καρδίας τῶν, ὁ δὲ ἅγιος μὲ τὴν συ-
 νήθη πραότητα τοῦ ἔλεγε τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ, μὴ λυπεῖ-
 σθε, ἀλλὰ πρέπει νὰ μ' ἐφοδιάσετε μὲ τὰς εὐχὰς σας, ἐπει-
 δὴ ὁ ἐνθέρμος ζῆλος τοῦ μοναδικοῦ βίου εἶναι προσκεκολ-
 λημένος μέσα εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς μου, καὶ μὴ μὲ
 ἐμποδίζετε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ οὐρα-
 νίου βασιλέως. Μὴ δυνάμενοι δὲ οἱ γονεῖς τοῦ νὰ τὸν ἐμπο-
 δίσουν, μὲ ἄσους λόγους, καὶ τρόπους λυπηροὺς ἐμεταχει-
 ρίσθησαν διὰ νὰ τὸν φέρωσιν εἰς οἶκτον πατρικὸν καὶ μη-
 τρικόν, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὄρος μακρὰν τοῦ χωρίου τοῦ Ζέλι,
 ὥσει μίαν ὥραν, ὅπου κεῖται ἱερὸν μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι
 τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἐπιλεγομένου Κάρκαρα· ἐκεῖ πλησίον
 οἰκοδομήσας ἀνήγειρε μικρὸν ναὸν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ σωτῆ-
 ρος Χριστοῦ, καὶ μικρὸν οἰκίσκον, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε
 σώζεται, καὶ ὀνομάζεται ἀσκητήριον· ἐν αὐτῷ ἐστάθη ἱκα-
 νὸν καιρὸν ἀγωνιζόμενος ἐν ἀσκήσει, εἴτα μὴ ἀρεσκόμενος
 ἐκεῖ μὲ τὸ νὰ ἦτον πλησίον τῆς πατρίδος τοῦ, ἀνεχώρησε
 καὶ μετέβη εἰς ἓνα μοναστήριον τῶν ἁγίων Ἀναργύρων κεί-
 μενον πλησίον τοῦ Ταλαντίου, διατρίψας ἐκεῖ ἕξ μῆνας,
 εἴτα ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὸ μοναστήριον τῆς ἁγίας
 Τριάδος Σαγματὰ ἐπικαλούμενον, ὅπερ κεῖται κατὰ τὴν ἐπαρ-
 χίαν Θηβῶν, καὶ τῆς Εὐβοίας, ἐπάνω εἰς ἓνα ὄρος, ἐπειδὴ τὸν
 ἐνοχλοῦσαν οἱ γονεῖς τοῦ, καὶ λοιποὶ συγγενεῖς, καὶ φίλοι

συχνοπηγαίνοντες εἰς τὸ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων μοναστήριον,
 φοβούμενος μήπως ἡ συνεχὴς παρουσία τῶν γονέων τοῦ καὶ
 συγγενῶν ἐμποδίσωσι τὸν ἐνθεὸν ζῆλον, καὶ σκοπὸν τοῦ.

Ἀφ' οὗ δὲ μετέβη εἰς τὸ προρρηθὲν μοναστήριον τῆς ἁγίας
 Τριάδος, διατρίψας χρόνους δέκα, ἐκεῖ ἀπῆλαυσεν ὅπερ ἐπό-
 θη, δηλαδὴ ἡσυχίαν, ἀγωνιζόμενος ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς
 εἰς προσευχὰς καὶ δεήσεις, εἰς νηστείας, εἰς δάκρυα, εἰς
 ὑπακοήν, καὶ ὑπομονὴν μεγάλην, ὥστε ὅπου οἱ λοιποὶ συ-
 νασκούμενοι πατέρες, βλέποντες τὰς ἐρετὰς τοῦ ὁσίου, καὶ
 τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀσκήσιν καὶ κόπους τοῦ τὸν ἐθαύμαζον,
 καὶ τὸν εὐλαβοῦντο, καθὼς ἡ πολύπονος μέλισσα συνάζει
 τὰ πλέον εὐώδη καὶ ὠραῖα ἄνθη εἰς κατασκευὴν τοῦ μέλι-
 τος, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ μακάριος οὗτος μαθητὴς τοῦ ἱεροῦ
 Εὐαγγελίου, ἐσύναξε πᾶσαν ἀρετὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ
 ἐκαλλωπίζετο. Ὁ ἡγαύμενος τοῦ μοναστηρίου καὶ οἱ λοιποὶ
 πατέρες ὁρῶντες τὰς προόδους τοῦ τρισμακάρος ὁποῦ ἔκα-
 μινεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ μὲ τὴν συλλογὴν τῶν ἀρετῶν, ἀπε-
 φάσισαν νὰ τὸν προβιάσωσιν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης,
 ἀλλ' ὁ ταπεινόφρων Σεραφεῖμ οὐκ ᾔθελε, λέγων, ὅτι οὐκ
 εἰμὶ ἄξιος τοῦ τοιούτου ὑψηλοῦ ἀξιώματος, ἐνασχολούμενοι
 διὰ παντὸς οἱ συνασκούμενοι πατέρες εἰς τὸ νὰ τὸν πείσωσι
 νὰ ἱερωθῇ, ἐπειδὴ προέβλεπον, ὅτι μέλλει νὰ γένῃ σκευὸς
 ἐκλεκτὸν, καὶ διὰ μέσου τοῦ νὰ ὠφεληθῶσι πολλαὶ ψυχαί·
 ὥστε μετὰ παρέλευσιν καιροῦ διὰ πολλῶν παρακλήσεων,
 καὶ παρακινήσεων τῶν συνασκουμένων πατέρων, ἡξιώθη τὸ
 ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, μετὰ ταῦτα δὲ πολλὰ περισσότερον
 ἠῤῥανεν εἰς τὰς ἀρετὰς προοδεύων βαθμιδὸν, καὶ νὰ ἐνεργῇ
 διὰ τῆς θείας δυνάμεως θαύματα, καὶ ἔτι ζῶν, καὶ μετὰ τὴν

ἀποβίωσιν του, καθὼς ἔπειτα διηγηματικῶς θέλετε ἀκούσει.
Μίαν ἡμέραν ὁ ἡγούμενος τὸν ἔστειλεν εἰς ἓνα μετόχιον
διὰ τινα ὑπηρεσίαν, καὶ καθ' ὁδὸν ἀπήντησε τὸν ἅγιον Γερ-
μανὸν τὸν πνευματοφόρον, ὅστις ἦτο μαθητὴς τοῦ ἁγίου
Κλήμεντος, οἵτινες παρῆλθον τὸν βίον τους ὡς καθαρά δο-
χεῖα τοῦ παναγίου πνεύματος, συνασκούμενοι εἰς ἐκεῖνο τὸ
ὄρος· παρ' αὐτοῦ λοιπὸν ἐδιδάχθη ὁ μακάριος Σεραφεῖμ κατὰ
βάθος τὰ τῆς ἀρετῆς ἐπωφελέστατα καὶ σωτήρια.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον ὁ ὁσιος καὶ ἀπέ-
δωκε τὸν λόγον τῆς ὑπηρεσίας του πρὸς τὸν ἡγούμενον,
μετὰ παρέλευσιν δὲ τινων ἡμερῶν ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου,
καὶ μετέβη πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος εἰς τὸ ὄρος καλούμενον
Δομπόν, ἐκεῖ περὶ τὸ ὄρος κατόικουν πολλὰ ὀλίγοι ἄνθρωποι
ἄγριοι εἰς καλύβας, καὶ πολλὰ ἀπηνεῖς καὶ σκληροτρά-
χηλοι ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλθανῶν, οἵτινες μετήρχοντο,
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν ληστρικὸν βίον, καὶ μετὰ συμβου-
λὰς του καὶ θείας νοουθεσίας μετ' ὀλίγον καιρὸν τοὺς ἀποκα-
τέστησε πρᾶγους καὶ ἡμέρους, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅπου περιεφερόντο
ὡς ἄγριοι θῆρες ἐνωπλισμένοι, ἔρριψαν τὰ ὅπλα καὶ ἐκατα-
γίνοντο ἕκαστος εἰς τὸ ἔργον του, ὁ μὲν ἐγεώργει τὴν γῆν,
ὁ δὲ ἐποίμανε πρόβατα, καὶ ἄλλα εἶδη ζώων, καὶ ἔτρεφον
τὸν ἑαυτὸν τους, τὰς γυναῖκας καὶ τέκνα των. Προϊόντος
δὲ τοῦ χρόνου διὰ τῆς νοουθεσίας τοῦ ἁγίου, μετέβησαν εἰς
ἄλλον τόπον πεδινόν, ἐπειδὴ ὁ τόπος αὐτοῦ ἡ Δομπὸς εἶναι
ὀρεινὸς καὶ σκληρότατος, ἀνεπιτήδειος καρπῶν· καὶ τοιου-
τοτρόπως οἱ σκληρότατοι καὶ μαιφόνοι αὐτοὶ ἄνδρες ἐλθόν-
τες εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας διὰ τῶν Εὐαγγελικῶν νοουθεσιῶν
καὶ παρχγγελιῶν τοῦ ἁγίου, καὶ συναναστραφέντες μετ' ἡμέ-

ρους καὶ ἀγαθοὺς χριστιανοὺς συγκατάκησαν μετ' αὐτοὺς
καὶ ἐλευθερώθησαν τοῦ βίου τοῦ ληστρικοῦ, καὶ τῆς ἐσομένης
ἀτελευτήτου κολάσεως. Εἴτα δὲ ὁ πανόλβιος Σεραφεῖμ
ἀναγείρας μικρὸν μονίδριον πρὸς δοξολογίαν τοῦ δημιουργοῦ
Θεοῦ καὶ εὐεργέτου τοῦ παντός, ἐνησχολεῖτο μετ' ἀγῶνας
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, μετ' ἀδιακόπους προσευχὰς καὶ
δεήσεις, ἐν τούτῳ δὲ προσέτρεχον ἀπὸ διάφορα μέρη μονα-
χοί, καὶ ἱερεῖς καὶ δόκιμοι, καὶ λαϊκοὶ ἀκούοντες τὴν φήμην
τοῦ ἁγίου, καὶ τὰς ἀρετὰς του. Ἐπεὶ οὐκ ἔστι κρυπτόν, ὃ οὐ
φανερὸν γενήσεται, καὶ εἰς φῶς ἔλθῃ, κατὰ τὴν Εὐαγγε-
λικὴν φωνήν· ὥστε συνεκροτήθη ἱερὰ Μονή, καὶ ἀνηγέρθη
ἐπ' ὀνόματι τοῦ σωτῆρος καὶ Δεσπότης Χριστοῦ, κατοικη-
μένη ὑπὸ πολλῶν μοναχῶν, παραμενοντίων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν
τοῦ ὁσίου, καὶ ἀκουόντων τὰς Εὐαγγελικὰς νοουθεσίας καὶ
παραίνεσεις του διὰ τὴν ψυχικὴν τους σωτηρίαν.

Παρελθόντων δὲ χρόνων τινῶν, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ προτε-
ρήματα τοῦ μακαρίτου Σεραφεῖμ διὰ φήμης ἠκούοντο παντα-
χοῦ, καὶ τὰ ἄπειρα θαύματα, ἅπερ ἐτέλει εἰς διαφόρους
ἀσθενεῖς καὶ ἀρρώστους, προστρέχοντες ὑπὸ τὴν προστασίαν
καὶ ἐπίσκεψιν τοῦ ἁγίου μετ' εὐλαβείας, καὶ ἐθεραπεύοντο,
διὰ τὴν τῶν θαυμάτων πληθύν. Δὲν ἐκτείνομεν τὸν λόγον
πρὸς ἀποφυγὴν ὀχληρότητος τῶν ἀναγινωσκόντων καὶ ἀκρο-
ατῶν, ἀλλὰ γράφομεν τινα ἐξ αὐτῶν πρὸς δοξολογίαν τοῦ
ἁγίου Θεοῦ τοῦ δοξάσαντος αὐτὸν, τὸν λάμψαντα ἐν τῇ
ἀσκήσει, ὡς ἄλλος μέγας Ἀντώνιος, καὶ ἐν τῇ ζῇ καὶ με-
τὰ θάνατον, ὡς ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἀγίας αὐτοῦ χάρας,
καὶ τῶν ἁγίων λευφάνων τὰ ἀεννάως ἐκτελούμενα θαύματα.
Πλησίον τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ εἶναι

ἓνα χωρίον καλούμενον Χώστια, καὶ κατὰ τὸ παράλιον τοῦ αὐτοῦ χωρίου εὐρίσκεται ἓνα μοναστήριον τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Εἰς αὐτὸ ἦτον ἓνας νέος δουλευτῆς ὀνομαζόμενος Γεώργιος, ὅστις ἐνωχλεῖτο ὑπὸ τοῦ δαίμονος, οἱ ἐκεῖ πατέρες φοβούμενοι μήπως εἰς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅπου ἐνωχλεῖτο παρὰ τοῦ σατανᾶ, ἤθελεν ἐγκρεμισθῇ ἀπὸ κάμμιαν ἀπότομον πέτραν τοῦ ὄρους, ἣ ἤθελε ρίψει τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς πῦρ, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ, παραδίδοντες αὐτὸν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἁγίου, ὁ μὲν ἅγιος ἔχων αὐτὸν εἰς τὴν ἱερὰν ἐπίσκεψίν του, καὶ ποιῶν προσευχάς, καὶ δεήσεις πρὸς τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ἀπηλλάγει τοῦ δαίμονος, καὶ ἡλευθερώθη, μείνας τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μοναστήριον, ὅστις ἔγινε καὶ καλόγηρος ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁσίου.

Ἔτερον θαῦμα, ὅταν ἐκτίζετο ἡ ἐκκλησία τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, ἐν ᾧ οἱ τέκτονες ἐδούλευον κόπτοντες ἐκεῖ πλησίον πέτρας ἐκ τοῦ βουνοῦ, ἓνα σῶμα μιᾶς πέτρας μεγίστης κόπτεται ἐκ τοῦ ὕψους, καὶ κυλιομένη με' ὁρμὴν εἰς τὴν κατωφέρειαν κατ' εὐθείαν ὁρμοῦσεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν, ὑπὸ σατανικῆς ἐνεργείας, διὰ τὴν ἐγκρεμίαν τὸν νεφκοδομημένον ναὸν, φθάσας δὲ πλησίον τοῦ τοίχους ἐν διαστήματι μικρῷ, τότε ὁ ἅγιος φθίσας ἐκεῖ ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς πέτρας, ἀπλώσας τὴν ῥάβδον τοῦ ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν, εἶπε, παναγίᾳ τριάς βοήθησον ἡμᾶς, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, ἐστάθη εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, καθὼς ὁράται σήμερον, καὶ οἱ παρευρεθέντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν λέγοντες μεγαλοφώνως τὸ, Κύριε ἐλέησον.

Ἄλλο θαῦμα ἓνας ὀνομαζόμενος Δῆμος ὑπῆρχεν ἀπὸ τὸ

χωρίον Ζέλι, ὅστις ἐδαιμονίζετο πολλοὺς χρόνους περιφερόμενος ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς εἰς ἀβάτους καὶ σκληροὺς τόπους, σχίζων τὰ φορέματά του, καὶ ἀνασπῶν τὰ μαλὶά του ἔκαμνε διαφόρους ἀταξίας· οἱ συγγενεῖς του λυπούμενοι μεγάλως ἀπηλπίσθησαν, ἀκούοντες τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν φήμην τοῦ ἁγίου, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ μοναστήριόν του παρακαλοῦντες τὸν ἅγιον διὰ τὴν ἐλεήσῃ. Ἀφ' οὗ ὁ δαιμονιζόμενος Δῆμος εἶδε τὸν ἅγιον ἐφώναζε με' φωνὰς μεγάλας καὶ ἄλλοκότους ὑβρίζων τὸν ἅγιον, τότε ὁ ἅγιος εἶπε καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν εἰς ἓνα κελλεῖον, καὶ προσευχόμενος ἀνεγίνωσκε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον σχεδὸν τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἔπειτα τὸν εὐγάλε καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πάλιν ὁ ἅγιος ἐπροσηύχετο διὰ πολλῆς ὥρας, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, ἐθεραπεύθη ὁ δαιμονιζόμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ δαίμονος πολλοὺς χρόνους βασανιζόμενος.

Μετὰ δὲ τὴν κοίμησιν τοῦ ἁγίου ἐρωτώμενος ὁ Δῆμος ὑπὸ πολλῶν περὶ τοῦ δαιμονίου, ἔλεγεν, ὅτι ὅσῃ ὥραν ἴστατο ὁ ἅγιος πλησίον του, καὶ ἐπροσηύχετο, ἔφευγον οἱ δαίμονες, καὶ ὅτε παρεχώρει ὁ ἅγιος, πάλιν ἐνωχλεῖτο, καὶ ὅτε ἀνεγίνωσκεν ὁ ἅγιος τὸ τετραευαγγέλιον, ἔβλεπεν, ὅτι ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἁγίου ἐξήρχοντο πύριναις σαίταις καὶ βέλη, καὶ ἐκτυποῦσαν τοὺς δαίμονας εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ εἰς τὰ ὀμμάτια, καὶ ὅταν ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ὁ ἅγιος ἐφώναζεν ὁ Δῆμος μεγάλας φωνὰς νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ μόνον, καὶ ἐρχόμενοι οἱ δαίμονες τὸν βασανίζουν, τότε ὁ ἅγιος κατέλιπε τὴν ῥάβδον τοῦ πλησίον του, καὶ οἱ δαίμονες βλέποντες αὐτὴν δὲν ἐπλησίαζον, καὶ πολλαῖς φοραῖς ὁ ἅγιος ἐποίει περιχαράκωμα με' τὴν ῥάβδον του περὶ τὸν Δῆμον, καὶ τοιοῦτο.

τρέπως δὲν ἐπλησίαζον οἱ δαίμονες, μένων ὅπως οὖν ἐν μι-
κρῇ ἡσυχίᾳ ὁ πάσχων.

Ἔτερον θαῦμα. Μίαν φορὰν ἔπεσε περὶ τὸ μοναστήριον
του πληθὺς ἀκρίδων κατατρώγουσα τοὺς καρπούς, τότε ὁ
πανόλβιος ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου περιερχόμενος μετὰ προ-
σευχῆς, καὶ ποιῶν σταυροὺς εἰς τὸν ἀέρα μετὰ τὴν ράβδον του·
τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅπανα ἡ πληθὺς τῶν ἀκρίδων ὁρμήσασα εἰς
τὴν θάλασσαν ἀπεπνίγη.

Ἄλλο· μίαν ἡμέραν προσῆλθεν εἰς τὸν ὅσιον ὁ φύλαξ τῶν
μελισσίων καὶ τοῦ λέγει ἅγιε γέρων, αὐτὴν τὴν νύκτα ἦλθε
μία Ἄρκτος, (ἥτοι Ἀρκουδα) καὶ ἔφαγεν ἓνα μελίσι, καὶ
ἄλλα ἔβλαψεν, ὁ ἅγιος εἶπε, πῆγαινε τέκνον μου εἰς τὸ
ὑπούργημα σου καὶ προσεύχου, ἐπεὶ διὰ προσευχῆς ἀποδι-
ώκονται τὰ ζημιώδη ζῶα, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου· τῇ
ἐπιούσῃ δὲ ὁ ὅσιος στέλλει δύο καλογήρους, λέγων αὐτοῖς,
ὅτι πηγαίνετε εἰς τὸ Μακρὺ λιθάρι, οὕτως ὀνομάζεται ἄχρι
σήμερον ὁ τόπος αὐτός, κ' ἐκεῖ εὐρίσκεται μίαν Ἀρκουδαν
ἀποθαμμένην, τῆς ὁποίας θέλετε εὐγάλει τὸ δέρμα, καὶ τὸ
φέρετε ἐδῶ.

Ἔτερον· εἰς ποιμὴν προβάτων κατὰ συνέχειαν ἐπήγαγε
πλησίον τοῦ μοναστηρίου μετὰ τὰ πρόβατά του, καὶ ἐπροξένει
ζημίαν εἰς τοὺς καρπούς, ὁ μὲν ἅγιος ἐξῆλθε τοῦ μοναστη-
ρίου, καὶ τοῦ λέγει, παιδί μου, μὴ φέρῃς τὰ ζῶά σου πλεόν
ἐδῶ, διατὶ προξενούσι ζημίαν, ὁ δὲ ποιμὴν αὐθαδιάσας ὕβρισε,
τὸν ἅγιον μ' αἰσχροὺς λόγους, ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν αὐτῷ, ὁ
θεὸς συγχωρήσει σε. Εἶτα ὁ δίκαιος κριτῆς, ὅστις ἐτάζει
νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δοξάζει τοὺς ἁγίους του, καὶ
πιστοὺς ὑπηρέτας του, ὁ ἀποστρεφόμενος τὸ ἄδικον, διὰ τε

τὴν ἀδηκίαν του, καὶ διὰ τὴν πολλὴν αὐθαδείαν του, δι' ἧς
ὕβρισε τὸν ἅγιον, καὶ τὸ ἱερόν μοναστήριον, τὸν ἐπαίδευσεν
τὸν κακόφρονα μετὰ θάνατον δεινὸν μεταξὺ εἰς εἰκοσιτέσσαρας
ἔρας· τοιαύτη εἶναι ἡ θεία δικαιοσύνη, καὶ τοιοιτοτρόπως
οἶδε νὰ δοξάζῃ τοὺς θερμούς καὶ ἀξίους ὑπηρέτας του.

Ἄλλο θαῦμα· εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσυνέβη νὰ γένῃ πληθὺς
ἄμετρον φθοροποιῶν ἀκρίδων. Οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ μεγίστης
εὐλαθείας προσέτρεξαν εἰς τὸν ἅγιον παρακαλοῦντες μετὰ
δακρύων διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν τοὺς χάριν ἁγιασμοῦ,
διὰ ν' ἀπαλλαχθῶσι τῆς μεγίστης ζημίας, ἥτις ἐπαπειλοῦ-
σε πείναν μεγίστην· ὁ ἅγιος συμπαθεῖς φερόμενος ὑπήκουσεν
εἰς τὰς δεήσεις των, καὶ μετέβη εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁ-
γίου Σπυρίδωνος, ὅπερ κεῖται εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς,
κ' ἐκεῖ συνήχθη ὅλος ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τῇ θαλάσ-
σῃ, καὶ ἀφ' οὗ ἔγινε λιτανεία, καὶ δεήσεις, ἐπικαλουμένου
τοῦ λαοῦ μετὰ δακρύων τὸ ἔλεος τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ἔπειτα εἰς
τὸν ἁγιασμὸν ὁποῦ ὁ ἅγιος ἐποίησεν, ἅμα ὁποῦ εἶπε τὸ σῶ-
σον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ βαλὼν τὸν τίμιον σταυρὸν εἰς
τὴν θάλασσαν, ὅλον τὸ σμῆνος τὸ ἄπειρον τῶν ἀκρίδων
ἐπέταξεν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν
θάλασσαν, καὶ ἀπεπνίγη· βλέπων ὁ λαὸς τῶν χριστιανῶν τὸ
παράδοξον θαῦμα ἐφώναζε μετὰ δακρύων τὸ, μέγας εἰ Κύ-
ριε, ὁμοῦ καὶ τὸ, Κύριε ἐλέησον, εὐρεθέντες δὲ καὶ τιγες
Ἀγαρινοὶ, κ' ἐκεῖνοι ἐθαύμαζον, ἔλαβον πολλοὶ ἀπὸ τὸ ὕδωρ
τὸ θαλάσσιον, ὁμοίως καὶ Ἀγαρινοὶ, τὸ ὁποῖον τὸ ἔδωκαν,
καὶ ἔπιον πολλοὶ ἔχοντες πάθη χρονικά, καὶ ἰάθησαν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἔχοντες μεγάλην εὐλάβειαν εἰς τὸν ἅγιον,
κατεσκεύασαν ἓνα πολίτιμον σταυρὸν καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ

μοναστήριον τοῦ ἁγίου, καὶ ἔπειτα στείλαντες καὶ οἰκοδόμους ἀνήγειραν καὶ τὸν ναὸν μεγαλύτερον τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου δι' ἰδίων των ἐξόδων, καθὼς ὁράται σήμερον.

Ἔτερον θαῦμα· ὁ πανάριστος Σεραφεῖμ εἶχε διορίσει τοὺς συνασκουμένους πατέρας, ὅτι τὸ Σάββατον μετὰ τὴν ἐννάτην νὰ παύωσιν ἀπὸ κάθε ἐργασίαν, ὁ ἐπιστάτης τῶν γεωργῶν, ὁ λεγόμενος Οἰκονόμος, ἔτυχεν ἓνα Σάββατον νὰ σπεύρωσιν, ἐπειδὴ ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἐννάτης, καὶ ὁ προστάτης δὲν ἐφύλαξε τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου, ἀλλ' εἶπε τῶν γεωργῶν, ἅς τελειώσωμεν αὐτὸ τὸ χωράφιον τώρα, ἔπειτα δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, καὶ οὕτω κατέλαβεν ἑσπέρα, ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς τὸ μοναστήριον ὁ ἐπιστάτης καὶ οἱ λοιποὶ, ὁ ἅγιος ἠρώτησε τὸν ἐπιστάτην λέγων, διατί τέκνον μου ἐδράδυνας, καὶ δὲν ἦλθες ἐν καιρῷ ν' ἀκούσῃς τὸν ἑσπερινόν, ἐπειδὴ Σάββατον εἶναι σήμερον; Ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης ὅτι ἦτον ὀλίγον χωράφιον καὶ διὰ νὰ μὴ χάσωμεν τὸν καιρὸν δι' ἄλλην ἡμέραν, ἐμείναμεν, καὶ τὸ ἐσπείραμεν ὅλον. Τότε ὁ ἅγιος χαμογελῶν εἶπεν, αὐτὸ ἄλλο τε νὰ μὴ τὸ κάμῃς.

Τῇ ἐπαύριον δὲ λέγει ὁ ὁσιος τοῦ ἐπιστάτου, ὅτι πήγαινε εἰς τὸ αὐτὸ χωράφιον, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὀλίγον, τὸ ὁποῖον λέγεις, ὅπου μετὰ τὴν ἐννάτην τὸ ἔσπειρας, εἰς αὐτὸ νὰ θάλλῃς σημεῖα διὰ νὰ τὸ ἡξεύρωμεν, ὁ ἐπιστάτης ἀμέσως ἐπῆγε καὶ ἔκαμεν ὡς τὸν ἐπρόσταξεν ὁ πανάριστος Σεραφεῖμ· ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, ὑπῆγεν ὁ ἅγιος εἰς τὸ αὐτὸ χωράφιον, καὶ λέγει τοῦ ἐπιστάτου καὶ τῶν λοιπῶν θεριστῶν, εἰς τὸ αὐτὸ τὸ σημειωθὲν χωράφιον βλάσκει φωτίαν διὰ νὰ καὶ· διότι δὲν εἶναι δίκαιον ὁ καρ-

πὸς αὐτὸς νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ ἡ Κυριακὴ εἶναι διωρισμένη μόνον νὰ δοξολογῇται ὁ Θεὸς διὰ τὰ ἀγαθὰ ὅπου ἐχάρισε τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα, ὁ γεννησιουργὸς ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ κάλλους τῶν ὀρωμένων θαυμάζεται. Ὁ ἐπιστάτης καὶ οἱ λοιποὶ θεριστὰὶ λέγουσιν, ἅγιε γέρων, ὅταν βάλωμεν φωτίαν εἰς αὐτὸ τὸ ὀλίγον, πρέπει νὰ καῶσι καὶ τὰ ἄλλα ἐσπαρμένα καὶ ν' ἀπολέσωμεν τὸν κόπον μας· τότε ὁ ἅγιος λέγει, ὁ δίκαιος καὶ ἀληθὴς κόπος σας οὐκ ἀπόλλυται, καὶ οὕτως ὑπήκουσαν καὶ ἔβαλαν τὴν φωτίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ σημειωμένον, καὶ ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἡ φωτιά εἰς τὰ σημεῖα, ἀμέσως ἔσθυσεν καὶ ἔμειναν ἀβλαβῆ τὰ ἄλλα ἐσπαρμένα. Ἰδοὺ χριστιανοὶ μου, πῶς δοξάζει ὁ ἐλεήμων Θεὸς τοὺς πιστοὺς δούλους καὶ ὑπηρετάς του, καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν του.

Ἔτερον θαῦμα. Δύο χριστιανοὶ Θεβαῖτοι, ὁ εἰς ἐλέγετο Γεώργιος καὶ ὁ ἄλλος Νικόλαος, ἐκίνησαν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ ὁσίου, καὶ καθ' ὁδὸν ἀπῆντησαν ἓνα Ἀγαρινὸν ὅστις ὑπήγαινε εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον, ἐπὶ σκοπῷ διὰ νὰ φάγῃ, νὰ πῖν καὶ νὰ ξεφαντώσῃ, λέγει τῶν δύο χριστιανῶν, ὅτι σπουδάσατε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μοναστήριον ὁγλήγωρα, διὰ νὰ βιάσωμεν τὸν καλόγηρον νὰ μᾶς κατασκευάσῃ φαγητὰ καλὰ καὶ πολλὰ, καὶ νὰ λάβωμεν ἐξ αὐτοῦ ποδοχοῖτι, ὁ Νικόλαος ἀπεκρίθη, σιωπάτε μὴ λέγετε τοιαῦτα, διὰ νὰ μὴ μᾶς συμβῇ κἀνένα κακὸν καθ' ὁδόν, πρὶν νὰ φθάσωμεν, ἀφ' οὗ δ' ἔφθασαν ἔξωθεν τοῦ μοναστηρίου, οἱ μὲν δύο χριστιανοὶ κατέβησαν ἀπὸ τὰ ζῶα, ὁ δὲ Ἀγαρινὸς δὲν εἶδεν αὐτὸ νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ ἄλογόν του, ὁμοίως καὶ τὸ

ἄλογόν του δὲν ἠδύνατο νὰ σαλεύσῃ, τοῦτο βλέποντες οἱ δύο
 χριστιανοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως μετὰ φόβου ἐντὸς τοῦ μοναστη-
 ρίου καὶ διηγοῦνται τὸ παράδοξον γεγονὸς τοῦ ἁγίου, ὁ μὲν
 ἅγιος ἀκούσας ἀμέσως ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου, καὶ φθάσας
 ὅπου ἦτον πεπηγὸς τὸ ἄλογον, καὶ ἀσάλευτον, καὶ ἀφ' οὗ
 ἐπίασε τὸν χαλινὸν τοῦ ἀλόγου ὁ ἅγιος, ἐκίνησε τὸ ἄλογον,
 τότε λέγει καὶ τοῦ Ἀγαρινοῦ πέψουσιν ἄνθρωπε, καὶ αὐτὸς
 μετὰ τρόμου πεζεύσας δὲν ἐλάλησε τὸ μηδὲν τοῦ ὀσίου, ἀλ-
 λά μὲ σέβας καὶ αἰδῶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ἐξε-
 νίσθη, καὶ ἀφ' οὗ ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς Θήβας ὡμο-
 λόγει μὲ φρίκην καὶ φόβον τὸ συμβῆναι εἰς τοὺς Ἀγαρινούς,
 ὅσον καὶ εἰς τοὺς χριστιανούς. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων
 τοὺς ἁγίους μὲ τοιαῦτα θαύματα καὶ τέρατα.

Ἄλλο θαῦμα· ὅταν ὠκοδομεῖτο ὁ ναὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου
 μοναστηρίου, ἐφάνησαν τρεῖς Τοῦρκοι, καὶ λέγουν τοῦ ὀσίου
 μὲ ὀργήν, καλόγηρε, διατί οἰκοδομεῖς ἐκκλησίαν χωρὶς
 ἁδείαν; Καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐκτύπησαν εἰς τὴν κεφαλὴν
 μετὰ θυμοῦ, καθὼς φαίνεται σήμερον τὸ σημεῖον εἰς τὴν
 ἁγίαν αὐτοῦ κάραν, καὶ ἔπειτα τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἀνέβασαν
 ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, λεγόμενον μέχρι τοῦδε, Παπλουκι,
 ὅπου ἐδίψησαν οἱ Τοῦρκοι, περιφερόμενοι εἰς τὰς πέτρας
 μήπως καὶ εὑρωσι νερόν, τότε ὁ ἅγιος διὰ προσευχῆς, μι-
 μούμενος τὸν προφῆτην Μωϋσῆν, τύψας τὴν ράβδον του εἰς
 ἓνα μέρος, ὦ τοῦ θαύματος, ἐξῆλθεν ὕδωρ καὶ ἔπιον. Τότε
 οἱ Τοῦρκοι βλέποντες ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά τους τὸ
 παράδοξον ἐφοβήθησαν μεταμεληθέντες διὰ τὴν περιφρόνησιν
 ὅπου ἔκαμαν τοῦ ἁγίου, τὸ ὅποιον ὕδωρ ἄχρι τοῦδε ῥέει
 εὐωδιάζον, καθὼς κ' ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς γραφεὺς ἔπιον ἐξ

αὐτοῦ παρερχόμενος ἅπαξ, καὶ δις, καὶ τρίς καὶ πολλάκις.
 Συγχρόνως ἐκτελεῖ καὶ ἄλλο θαῦμα. Οἱ μὲν Τοῦρκοι εἶδον
 ἄγρια περιστέρια, καὶ ἐπασχον διὰ νὰ τὰ θανατώσωσι διὰ
 τῶν πυροβόλων ὄπλων, καὶ μὴ δυνάμενοι, ἐπειδὴ ἐπέτων,
 ὁ δὲ ἅγιος τοὺς λέγει, ἔχετε ὑπομονήν, καὶ θέλετε ἔχει περι-
 στέρια· ἀμέσως πλησιάζει εἰς αὐτὰ, καὶ διὰ προσταγῆς του
 ἐστάθησαν, ἐξ ὧν ἐπίασε τρία ζωντανά, καὶ τοὺς τὰ ἔδωκε,
 βλέποντες καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα ἐξέστησαν μεγάλως, καὶ
 προσέφερον σέβας καὶ αἰδῶ πρὸς τὸν ἅγιον, τὸν ἀπέλυσαν,
 καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ εὔρε τοὺς λοιποὺς
 συνασκουμένους πατέρας βεβαπτισμένους εἰς λύπην, πρὸς
 οὓς εἶπε, μὴ λυπήσθε ἀδελφοί, ὅτι ὁ ἐλεήμων Θεὸς μὲ ἤλευ-
 θέρωσε, καὶ εἶναι ἀπόφασις τῆς παναπείρου συμπαθείας του,
 εἰς τὸ νὰ λάβῃ πέραις ὁ ἱερὸς ναὸς οὗτος πρὸς διηνεκὴ δοξο-
 λογίαν του. Τελειωθέντος δὲ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, μετὰ παρέλευ-
 σιν τινῶν χρόνων ἐκοιμήθη ὁ πανόλβιος Σεραφεῖμ, καὶ ἀνῆλ-
 θεν εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ ἀπῆλαυσεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα,
 τὰ ὅποια, λέγει τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ Ἀπόστολος Παῦ-
 λος, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρ-
 διάν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη πώποτε, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς
 ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ἦδη οὖν τὰ ἅγια αὐτοῦ λείψανα εὐωδίαν
 ἀναπέμπουσι, μάλιστα ἡ σεβάσμιος αὐτοῦ Κάρα, ὅστις ἐπι-
 καλεσθῇ αὐτὴν μετ' εὐλαθείας εἰς ἁγιασμόν, λαμβάνει ἀνάρ-
 ρωσιν καὶ ὑγείαν, ἐκ τῆς κατακρατούσης αὐτὸν ἀσθενείας,
 ἀποδιώκει ποικίλα καὶ διάφορα πάθη, ὡς ἔχων παρρησίαν
 πρὸς τὸν παντοδύναμον, καὶ δημιουργὸν Θεόν, ὡσαύτως καὶ
 ὅσοι τὸν ἐπικαλεσθῶσιν εἰς καιρὸν λοιμικῆς νόσου, καὶ ὅσοι
 ἔτι εἰς ἐξορκισμόν καὶ ἀποβολὴν τῶν φθοροποιῶν ἀκριδῶν,

καὶ διαφόρων ζωοφίων βλαπτόντων ἀμπέλους, φυτὰ, καὶ ἑσπαρμένα. Ὅσα δὲ θαύματα ἐξετέλεσε καὶ ἐκτελεῖ ἀενάως μετὰ τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κοίμησιν· δηλαδή τὴν τῶν δαιμονιζομένων ἀπολύτρωσιν, τὴν τῶν νοσοῦντων ἐκ διαφόρων παθῶν ἀπαλλαγὴν, μὲ τὸ νὰ εἶναι ἄπειρα, τὰ παρατρέχωμεν. Διὸ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἃς εὐλαβώμεθα ἀπὸ ψυχῆς τὸν πανσέβαστον, καὶ θαυματουργὸν τοῦτον ἅγιον Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος ὡς παρρησίαν πολλὴν ἔχων εἰς τὸν συμπαῦλ καὶ ἐλεήμονα Θεόν, θέλει μεσιτεύει διηνεκῶς, διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν μας, καὶ οὕτω ποιῶντες θέλομεν ἀξιωθῆ τῆς ἑπουρανίου αὐτοῦ βασιλείας, ἥς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

Ἡ κοίμησις τοῦ ἁγίου ἐγένετο κατὰ τὸ χίλιοστόν ἑξακοσιοστόν δευτέρου σωτήριον ἔτος, ἥτοι αχβ, ἐν μηνὶ Ματίου, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἐκ τῶν κατὰ τοὺς παρόντας καιροὺς γενομένων πολλῶν θαυμάτων· ἐξ ὧν ἐκθέτω τὰ δύο ἐπόμενα.

Κατὰ τὸ χίλιοστόν ὀκτακοσιοστόν εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος, εὐρεθeis εἰς τὸ μοναστήριον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἑπλων Γεώργιος Καραϊσκάκης, καὶ μέλλων νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Τούρκων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσκυνήσας ἔστη ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου μετ' εὐλαβείας, καὶ εἶπεν, ἅγιε τοῦ Θεοῦ βοήθησόν με· ἐπεὶ δύνασαι ὡς παρρησίαν ἔχων πολλὴν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν διὰ νὰ καταστραφῶσιν οἱ ἐχθροί, μὲ τὸ νὰ ἔχω νὰ ἐκστρατεύσω κατ' αὐτῶν· ἅπαντα ἡ ἐλπίς μου καὶ παντὸς τοῦ στρατοπέδου μου εἶναι ἐξηρητημένη εἰς τὴν προστασίαν σου, ἅγιε Σεραφεῖμ· ἐγὼ ἄνευ τῆς θερμῆς σου προστασίας καὶ ἀντιλήψεως δὲν δύναμαι νὰ κάμω τὸ μὴδέν. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀσπασθεὶς τὴν ἱερὰν εἰκόνα εὐλαβῶς ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ χωρίου Ῥάχωβα κειμένου κατὰ τὸν Παρνασσόν, ὅπου ἦν στρατοπεδευμένον τὸ Τούρκικόν στρατόπεδον, ἔχον ὀχυράς θέσεις κεκρατημένας. Ἀφ' οὗ δ' ἔφθασεν ἐκεῖ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ παναγάθου Θεοῦ, διὰ πρεσβειῶν τοῦ θερμοῦ προστάτου ἁγίου Σεραφεῖμ, ἀμέσως συνεκροτήθη πόλεμος ἐκατέρωθεν τῶν μερῶν, θείῳ ἐλέει, τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἐπολιορκήθη παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς μίαν θέσιν ατρινῆν, τὸ ὁποῖον συγχρινόμενον ὡς πρὸς τὸ Ἑλληνικόν, ἦτον τρι-

πλάσιον, καὶ ἔτι πλείστον· γενομένης τῆς πολιορκίας κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐγένετο χειμῶν δριμύτατος μετὰ πολλῆς χιόνος, καὶ παγετὸς ὑπερβάλλων, ὥστε ὁποῦ κατ' ἓνα τρόπον ὁ παγετὸς, καὶ κατ' ἄλλον ὁ τῶν Ἑλλήνων δραστήριος πόλεμος ἀπώλεσε τοὺς πάντας ἐχθροὺς, μεθ' ὧν ἐθανατώθη καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Τουρκικοῦ στρατοπέδου, ἀλαζών καὶ ἐπληρμένος αἰμοδόρος Μουσταμπέγης, καταγόμενος ἐκ τῆς Ἀλβανίας, ὁ ἀγαπητὸς τοῦ πολυθρηλλύτου Σατράπου Κιοταχῆ, καὶ οὕτως ἀπενεκρώθησαν οἱ ἐχθροὶ, καὶ ἠλευθερώθησαν οἱ περίξ χριστιανοὶ ἐκ τῆς ἐπαπειλουμένης σφαγῆς, καὶ αἰχμαλωσίας, δόντες δόξαν τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, καὶ εὐχαριστίαν τῷ ἁγίῳ Σεραφεῖμ καὶ ὁ ἀρχηγὸς Καραϊσκάκης, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συστρατεύοντες καὶ ὅπλοφοροῦντες.

Ἄτερον θαῦμα· κατὰ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος, κατὰ μῆνα Ἰούλιον, οἱ Τοῦρκοι κατακυριεύσαντες τὴν ἐπαρχίαν Λεβαδείας, καὶ ἅπασαν σχεδὸν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα, καὶ μέρη μὲν αὐτῆς ἠχμαλώτευσαν, ἄλλα δ' ἔκαυσαν, λεηλατοῦντες ἐφθασαν καὶ τινες ἱκανοὶ εἰς τὸ μοναστήριον, κατέχοντες τοῦτο ὡς φρουρὰν διὰ τὸ ὀχυρὸν τοῦ τόπου· οἱ μὲν καλόγηροι ἐκ τοῦ φόβου μετέβησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἱ δὲ Τοῦρκοι μὲ τὸ σύνθημα ἀγέροχόν τους καὶ ὀρμητικὸν ἐπιχειρισθέντες διὰ νὰ καταδαφίσωσι τὸ μοναστήριον, εἰσῆλθον πρῶτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ αἰφνης βλέπουσιν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας τὸν ὄσιον Σεραφεῖμ ὡς γίγαντά τινα ἄνδρα φοβερὸν ἰστάμενον· ἔντρομοι γεγονότες ὑπὸ τοῦ φόβου, ἐξεληθόντες τῆς ἐκκλησίας ἐπαυσαν τοῦ ὀλεθρίου ἐπιχειρήματος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ ἔπεσεν ἓνα κατάπυκνον σύννεφον περὶ τὸ μοναστήριον, ὅπου

μόλις ἐβλέποντο ἓνας τὸν ἄλλον, καὶ τὴν μετ' αὐτὴν πάλιν ἡμέραν, εἰς ἄλλος Τοῦρκος ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Λεβαδείαν πρὸς αὐτοὺς, καὶ φθάσας εἰς τὸ Παπλοῦκι πηγάδι, ὅπου ἦν τὸ νερὸν, τὸ ὁποῖον διὰ θαύματος ἐξῆλθε τύπτων τὴν ῥάβδον τοῦ ὁ ἅγιος, ἔτι ζῶν, καθὼς ἔμπροσθεν διηγήθημεν, καὶ θέλων νὰ εὐγάλη νερὸν διὰ νὰ πλυθῇ, ἐκεῖ φαίνεται ὁ ὄσιος πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν ῥάβδον του, λέγων πρὸς αὐτὸν, ἕως πότε μὲ ἐνοχλεῖτε; δὲν σὰς ἀρκεῖ ὁποῦ ἐρημώσατε τὸν οἶκόν μου, ἀλλ' ἦλθες καὶ σὺ μιὰρὲ διὰ νὰ μολύνῃς τὸ ὕδωρ; Τότε ὁ Τοῦρκος ὀργισθεὶς, καὶ πιάσας τὸ ὄπλον του διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν ἅγιον, τοῦ εἶπεν ὁ ὄσιος, μὴ πιάνῃς τὸ ὄπλον, ἀλλὰ πῆγαινε εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ εἰπὲ καὶ τῶν ἄλλων νὰ σηκωθῇτε νὰ φύγετε, διότι δὲν θέλει μείνει κανεὶς ἐξ ὑμῶν, καὶ ἐγένετο ἀφανὴς ὁ ἅγιος· εἶτα δὲ φθάσας εἰς τὸ μοναστήριον ὁ Τοῦρκος μὲ φρίκην εἶπε τὰ προλαβόντα, οἱ δὲ ἐχλεύαζον περιγελῶντες αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἔνθα ἐκοιμᾶτο ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, ὁ παρὰ τῶν Τοῦρκων λεγόμενος Μπελούκμπασης, αἰφνης εὐγάζει φωνὰς ἄλλοκότους, καὶ μεγάλας ταραττόμενος, λέγων ὅτι ἐφάνη ὁ καλόγηρος, καὶ τὸν καταθλίβει, λέγων αὐτῷ νὰ φύγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν, ἐπειδὴ δὲν θέλει ἀφήσῃ κανένα ἐξ αὐτῶν ἀθλαβῇ· ἀφ' οὗ δ' ἐγένετο ἡμέρα, ὁ Μπελούκμπασης ἀμέσως μετέβη εἰς Λεβαδείαν μετὰ φόβου, καὶ διηγεῖται τὸ συμβὰν πρὸς τὸν προστάτην, λεγόμενον Μουφτήμπεγην, ὁ δὲ Μουφτήμπεγης τοῦ λέγει, ἐπειδὴ καὶ σεῖς ἔχετε σκοπὸν διὰ νὰ φύγετε, καὶ ν' ἀφήσετε αὐτὴν τὴν θέσιν, πῆγαινε ὀπίσω καὶ καταδαφίσατε μετὰ τῶν ἄλλων τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπιστρέψατε ἐδῶ, ὁ Μπελούκμπασης

πεκρίθη, ὅτι ἐγὼ ὀπίσω δὲν πηγαίνω, καὶ στείλλε ὅποιον θέλεις· τότε ὁ Μουφτήμπεγης ἔστειλεν ἄλλους διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ πρῶταγμα· ἀφ' οὗ δ' ἔφθασαν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅχι μόνον δὲν ἐδυνήθησαν νὰ βλάψωσι τι, ἐπειδὴ οἱ εὗρισκόμενοι ἐκεῖ εἶπον πολλά παραδόξα εἰς τοὺς νεοφερμένους, εἰμὴ ἐσήκωσαν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἀνεχώρησαν ὁρμαῖοι, χωρὶς νὰ προξενηθῇ ζημία εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον. Οὕτως οἶδεν ὁ παντελεήμων Θεὸς νὰ δοξάζῃ τοὺς ἁγίους τοῦ καὶ ἀξίου ὑπουργοῦς του.

Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ Τούρκοι, ἀφ' οὗ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ζητοῦνι ἐδιηγοῦντο μετὰ φόβου καὶ φρίκης τὰ γενόμενα πρὸς τὸν Σατράπην Κιουταχῆν, λέγοντες ὅτι μόνον ἓνα μοναστήρι ἐμεινεν ἀκαταδάφιστον μετὰ τὸ νὰ τὸ ἐφύλαξεν ὁ προστάτης του, ἦτοι ὁ ἅγιος, ὁ ὁποῖος εἶναι φοβερός.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐδιηγήθησαν καὶ τὰ διηγοῦνται οἱ ἐλευθερωθέντες τῆς αἰχμαλωσίας, τὰ ὅποια ἤκουον καθ' ἑκάστην παρὰ τῶν ἐκεῖσε Τούρκων. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων τοὺς ἁγίους αὐτοῦ, πρὸς ὑμνολογίαν καὶ δοξολογίαν ἀένναον.

ΤΕΛΟΣ

Σημ. Ἐπειδὴ κατὰ παραδρομὴν παρελήφθησαν τὰ δύο ὀνόματα τῶν ἱερομονάχων τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου κυρίων Ἀνθίμου ἡγουμένου, καὶ Λεοντίου, οἵτινες συνέδραμον ἐπίσης εἰς τὴν τύπωσιν τῆς ἱερᾶς ταύτης βίβλου, διορθώνομεν ἤδη τὸ λάθος αὐτὸ διὰ τῆς παρούσης σημειώσεως.